

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

L E G E

privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

TITLUL I
DISPOZIȚII GENERALE

CAPITOLUL I
DOMENIUL DE APLICARE ȘI PRINCIPII GENERALE ALE
COOPERĂRII JUDICIARE INTERNAȚIONALE ÎN MATERIE
PENALĂ

ARTICOLUL 1
Domeniul de aplicare

Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- a) extrădarea;
- b) predarea în baza unui mandat european de arestare;
- c) transferul de proceduri în materie penală;
- d) recunoașterea și executarea hotărârilor în materie penală;
- e) transferarea persoanelor condamnate;
- f) comisiile rogatorii;
- g) înfățișarea martorilor, experților și a persoanelor urmărite;

- h) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal;
- i) cazierul judiciar.

ARTICOLUL 2

Definirea unor termeni și expresii

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

- a) cerere de asistență judiciară internațională în materie penală - cererea prin care se solicită cooperarea într-o cauză penală, în una din formele prevăzute la art. 1;
- b) stat solicitant - statul care formulează cererea de asistență judiciară internațională;
- c) stat solicitat - statul căruia îi este adresată cererea de asistență judiciară internațională;
- d) autoritate centrală - acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în scopul transmiterii cererilor de asistență judiciară internațională;
- e) autoritate judiciară - instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile;
- f) persoană urmărită - persoana care formează obiectul unui ordin sau mandat de urmărire internațională;
- g) persoană extrădabilă - persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare;
- h) extrădat sau persoană extrădată - persoana a cărei extrădare a fost aprobată;
- i) condamnare - orice pedeapsă sau măsură de siguranță, pronunțată de către o instanță de judecată, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;
- j) măsură de siguranță - orice măsură privativă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală;
- k) hotărâre - o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;
- l) stat de condamnare - statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;

m) stat de executare - statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării condamnării sale;

n) resortisant al unui stat de condamnare sau de executare, în cazul României, este cetățeanul român;

o) în sensul Titlului III al prezentei legi, autoritate judiciară emitentă este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să emită un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat;

p) în sensul Titlului III al prezentei legi, autoritate judiciară de executare este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să execute un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat.

ARTICOLUL 3

Limitele cooperării judiciare

Aplicarea prezentei legi este subordonată protecției intereselor de suveranitate, securitate, ordine publică și a altor interese ale României, definite prin Constituție.

ARTICOLUL 4

Preeminența dreptului internațional

(1) Prezenta lege se aplică în baza și pentru executarea normelor interesând cooperarea judiciară în materie penală, cuprinse în instrumentele juridice internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate.

(2) Cooperarea cu un tribunal penal internațional sau o organizație internațională publică, în conformitate cu dispozițiile în materie ale unor instrumente internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, se examinează printr-o procedură legală distinctă, prevederile prezentei legi putând fi aplicate în mod corespunzător, în completare, dacă este necesar.

ARTICOLUL 5

Curtoazia internațională și reciprocitatea

(1) În lipsa unei convenții internaționale, cooperarea judiciară se

poate efectua în virtutea curtoaziei internaționale, la cererea transmisă pe cale diplomatică de către statul solicitant și cu asigurarea scrisă a reciprocității dată de autoritatea competentă a acelui stat.

(2) În cazul prevăzut la alineatul precedent, prezenta lege constituie dreptul comun în materie pentru autoritățile judiciare române.

(3) Lipsa reciprocității nu împiedică să se dea curs unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală, dacă aceasta:

a) se dovedește necesară datorită naturii faptei sau nevoii de a lupta împotriva anumitor forme grave ale criminalității;

b) poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului ori condamnatului sau la reintegrarea sa socială;

c) poate servi la clarificarea situației judiciare a unui cetățean român.

ARTICOLUL 6

Asigurarea de reciprocitate

În cazul în care statul român solicită asistență judiciară în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.

ARTICOLUL 7

Dreptul aplicabil

Cererile de asistență judiciară adresate autorităților române se îndeplinesc potrivit dreptului procesual intern român, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

ARTICOLUL 8

Motive obligatorii de refuz al cooperării judiciare

(1) Cooperarea judiciară va fi refuzată, dacă:

a) procedura penală din statul solicitant nu îndeplinește sau nu respectă condițiile Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau ale oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România;

b) există motive serioase să se creadă că asistența judiciară este

solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice sau de apartenență la un anumit grup social;

c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul din motivele enunțate la alineatul precedent;

d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal;

e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexă unei infracțiuni politice;

f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun.

(2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică:

a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale;

b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea soartei răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c);

e) infracțiunile prevăzute la art. 1 al Convenției europene pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997 și în alte instrumente internaționale pertinente;

f) acțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte.

ARTICOLUL 9

Motive opționale de refuz al cooperării judiciare

(1) Cooperarea judiciară poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unei proceduri în curs sau atunci când această faptă trebuie sau poate face de asemenea obiectul unei urmăriri ce ține de competența autorităților judiciare române.

(2) Cooperarea judiciară poate fi de asemenea refuzată atunci când, ținând cont de împrejurările faptei, acceptarea cererii poate antrena consecințe grave pentru persoana vizată din cauza vârstei sale, stării sale de sănătate sau oricărui alt motiv cu caracter personal.

ARTICOLUL 10

Non bis in idem

(1) Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă:

a) printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal;

b) pedeapsa aplicată în cauză, printr-o hotărâre definitivă de condamnare, a fost executată sau a format obiectul unei grațieri sau amnistii, în totalitatea ei ori asupra părții neexecutate.

(2) Dispozițiile alin.(1) nu se aplică dacă asistența este solicitată în scopul revizuirii hotărârii definitive, pentru unul din motivele care justifică promovarea uneia din căile extraordinare de atac prevăzute de Codul de procedură penală al României.

ARTICOLUL 11

Regula specialității

(1) Persoana care, ca urmare a unei cereri de extrădare sau a unei alte cereri de asistență judiciară în materie penală se înfățișează în România este predată sau transferată în România, nu poate fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută, nici supusă vreunei măsuri de restrângere a libertății pentru o altă faptă anterioară predării sau transferării, decât cea care a motivat cererea de asistență formulată de autoritățile române competente, în afară de cazurile când:

a) statul care a predat-o consimte; autoritățile competente

române vor prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele în sprijinul acesteia și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile persoanei în cauză;

b) având posibilitatea să o facă, persoana predată sau transferată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului român, ori dacă s-a înapoiat după ce l-a părăsit;

c) persoana care beneficiază de regula specialității renunță la acest beneficiu; această renunțare trebuie să rezulte din declarația dată în fața judecătorului, care trebuie să se asigure că persoana a exprimat-o voluntar și pe deplin conștientă de consecințele acțiunii sale, asistată de un apărător ales sau numit din oficiu.

(2) Declarațiile prevăzute la literele a) și c) ale alin.(1) se iau în camera de consiliu a secției penale a curții de apel în a cărei circumscripție se află locul de deținere a persoanei sau autoritatea judiciară pe rolul căreia se află cauza.

(3) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(4) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana predată sau transferată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea sau acordarea unei alte forme de asistență judiciară în materie penală.

ARTICOLUL 12

Confidențialitatea

Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant, confidențialitatea cererilor de asistență judiciară internațională și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.

CAPITOLUL II

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND PROCEDURA DE COOPERARE JUDICIARĂ INTERNAȚIONALĂ ÎN MATERIE PENALĂ

ARTICOLUL 13

Autoritățile centrale române

Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală vor fi transmise prin intermediul următoarelor autorități centrale:

a) Ministerul Justiției, dacă au ca obiect extrădarea și transferarea persoanelor condamnate sau dacă se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale;

b) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă se referă la activități din faza de cercetare și urmărire penală;

c) Ministerul Administrației și Internelor, dacă se referă la cazierul judiciar.

ARTICOLUL 14

Transmiterea directă a cererilor de asistență judiciară

(1) Cererile de asistență judiciară internațională, cu excepția cererilor de extrădare și de transferare a persoanelor condamnate, pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația între statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alin.(1), cererile de asistență judiciară internațională, cu excepția cererilor de extrădare și de transferare a persoanelor condamnate, pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curtea de Casație și Justiție, după caz.

(3) Procedura prevăzută la alin.(1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) și (2) transmiterile directe se vor putea efectua prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol).

ARTICOLUL 15

Alte modalități de transmitere a cererilor

(1) Pentru transmiterea cererilor în baza acordului între statul solicitant și statul solicitat, pot fi folosite și mijloacele electronice adecvate, în special faxul, atunci când sunt disponibile, dacă autenticitatea și confidențialitatea cererii, precum și credibilitatea datelor transmise sunt garantate.

(2) Dispozițiile alineatului precedent nu împiedică recurgerea la căile urgente prevăzute la art.14.

ARTICOLUL 16

Competența internă în domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală

Competența autorităților române pentru a formula o cerere de asistență judiciară internațională în materie penală sau a executa o asemenea cerere adresată României este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.

ARTICOLUL 17

Limbile utilizate

(1) Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în una din limbile engleză ori franceză.

(2) Cererile de asistență judiciară internațională în materie penală formulate de autoritățile române și actele anexe vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Traducerea cererilor și a actelor anexe se realizează de autoritatea judiciară solicitantă.

(3) Răspunsul la cererile de asistență judiciară internațională în materie penală adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una din limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.

ARTICOLUL 18

Computarea arestării

(1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară internațională în materie penală formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicate de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România în baza unei cereri de asistență judiciară internațională adresată autorităților judiciare române.

ARTICOLUL 19

Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia

(1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice:

- a) denumirea autorității judiciare emitente și denumirea autorității judiciare solicitate;
- b) obiectul și motivele cererii;
- c) calificarea juridică a faptelor;
- d) datele de identificare ale învinuitului, inculpatului sau condamnatului, ale persoanei care face obiectul cererii de extrădare sau de transferare, ori ale martorului sau expertului, după caz.

(2) La cererea de asistență judiciară se anexează acte în sprijinul acesteia, în funcție de natura și obiectul cererii, astfel cum sunt prevăzute în titlurile următoare.

(3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară emitentă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.

ARTICOLUL 20

Cheltuieli

(1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară în materie penală sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.

(2) Cu toate acestea, sunt în sarcina statului sau a autorității

judiciare solicitante:

- a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și de ședere;
- b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor;
- c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor pe teritoriul statului solicitant sau la sediul unei autorități judiciare;
- d) cheltuielile ocazionate de tranzitul unei persoane de pe teritoriul unui stat străin sau de la sediul unei autorități judiciare către un stat terț;
- e) cheltuielile ocazionate de recurgerea la o videoconferință pentru îndeplinirea unei cereri de asistență judiciară;
- f) alte cheltuieli considerate drept extraordinare de statul solicitat în funcție de mijloacele umane și tehnologice utilizate pentru îndeplinirea cererii.

(3) Ca urmare a unui acord între autoritățile române solicitate și autoritățile străine solicitante se poate deroga, în cazuri excepționale, de la dispozițiile alin.(2).

ARTICOLUL 21

Remiterea de obiecte și de valori

(1) În cazul în care cererea de asistență are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte valori, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată țin de competența autorităților judiciare române.

(2) Remiterea obiectelor și a altor valori poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii.

(3) Dispozițiile alin.(1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și valori pot reveni acestuia.

(4) Obiectele și valorile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă.

(5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și valorilor prevăzute la alin.(1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.

TITLUL II

EXTRĂDAREA

CAPITOLUL I

EXTRĂDAREA DIN ROMÂNIA

Secțiunea 1

Condiții pentru extrădare

ARTICOLUL 22

Persoane supuse extrădării

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță în statul respectiv.

ARTICOLUL 23

Persoane exceptate de la extrădare

- (1) Nu pot fi extrădați din România:
- a) cetățenii români, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art.24;
 - b) persoanele cărora li s-a acordat dreptul de azil în România;
 - c) persoanele străine care se bucură în România de imunitate de jurisdicție, în condițiile și în limitele stabilite prin convenții sau prin alte înțelegeri internaționale;
 - d) persoanele străine citate din străinătate în vederea audierii ca părți, martori sau experți în fața unei autorități judiciare române solicitante, în limitele imunităților conferite prin convenție internațională.
- (2) Calitatea de cetățean român sau de refugiat politic în România se apreciază la data rămânerii definitive a hotărârii asupra extrădării. Dacă această calitate este recunoscută între data rămânerii definitive a hotărârii de extrădare și data convenită pentru predare, se va pronunța o nouă hotărâre în cauză.
- (3) Extrădarea oricărei alte persoane străine poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o

gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art.25 alin.(1) se aplică în mod corespunzător, iar în caz de amânare a extrădării, prescripția răspunderii penale sau a executării pedepsei se suspendă.

ARTICOLUL 24

Extrădarea cetățenilor români

Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, numai dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

a) în vederea efectuării urmăririi penale și a judecății, dacă statul solicitant dă asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România;

b) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare;

c) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant;

d) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.

ARTICOLUL 25

Transferul procedurii penale în cazurile de refuz al extrădării

(1) Refuzul extrădării propriului cetățean ori a refugiatului politic obligă statul român ca la cererea statului solicitant să supună cauza autorităților sale judiciare competente, astfel încât să se poată exercita urmărirea penală și judecata, dacă este cazul. În acest scop statul solicitant ar urma să transmită gratuit Ministerului Justiției din România dosarele, informațiile și obiectele privind infracțiunea. Statul solicitant va fi informat despre rezultatul cererii sale.

(2) În cazul în care România optează pentru soluția refuzului extrădării unui cetățean străin, învinuit sau condamnat în alt stat pentru una din infracțiunile prevăzute la art.85 alin.(1) sau pentru orice altă infracțiune pentru care legea statului solicitant prevede pedeapsa închisorii al cărei minim special este de cel puțin 5 ani, examinarea

propriei competențe și exercitarea, dacă este cazul, a acțiunii penale se fac din oficiu, fără excepție și fără întârziere. Autoritățile române solicitate hotărăsc în aceleași condiții ca și pentru orice infracțiune cu caracter grav prevăzută și pedepsită de legea română.

ARTICOLUL 26

Dubla incriminare

(1) Extrădarea poate fi admisă numai dacă fapta pentru care este învinuită sau a fost condamnată persoana a cărei extrădare se solicită este prevăzută ca infracțiune atât de legea statului solicitant, cât și de legea română.

(2) Prin derogare de la dispozițiile alin.(1), extrădarea poate fi acordată și dacă fapta respectivă nu este prevăzută de legea română, dacă pentru această faptă este exclusă cerința dublei incriminări printr-o convenție internațională la care România este parte.

(3) Diferențele existente între calificarea juridică și denumirea dată aceleiași infracțiuni de legile celor două state nu prezintă relevanță, dacă prin convenție internațională sau, în lipsa acesteia, prin declarație de reciprocitate nu se prevede altfel.

ARTICOLUL 27

Infracțiuni fiscale

(1) În materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, extrădarea va fi acordată potrivit dispozițiilor înțelegerii internaționale aplicabile, pentru fapte cărora le corespund, conform legii statului român, infracțiuni de aceeași natură.

(2) Extrădarea nu poate fi refuzată pentru motivul că legea română nu impune același tip de taxe sau de impozite ori nu cuprinde același tip de reglementare în materie de taxe și impozite, de vamă sau de schimb valutar ca legislația statului solicitant.

ARTICOLUL 28

Gravitatea pedepsei

Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecății, numai pentru fapte a căror săvârșire atrage, potrivit legislației statului solicitant și a legislației române, o pedeapsă

privativă de libertate mai mare de 2 ani, iar în vederea executării unei sancțiuni penale, numai dacă aceasta este mai mare de un an.

ARTICOLUL 29

Pedeapsa capitală

Dacă fapta pentru care se cere extrădarea este pedepsită cu moartea de către legea statului solicitant, extrădarea nu va putea fi acordată decât cu condiția ca statul respectiv să dea asigurări considerate ca îndeplătore de către statul român că pedeapsa capitală nu se va executa, urmând să fie comutată.

ARTICOLUL 30

Pedeapsa cu suspendarea executării

Persoana condamnată la o pedeapsă privativă de libertate cu suspendarea condiționată a executării poate fi extrădată în caz de suspendare parțială, dacă fracțiunea de pedeapsă rămasă de executat răspunde exigențelor de gravitate prevăzute la art.28 și nu există alte impedimente legale la extrădare.

ARTICOLUL 31

Infrațiunile comise într-un stat terț

În cazul infrațiunilor comise pe teritoriul unui alt stat decât statul solicitant, extrădarea poate fi acordată atunci când legea română conferă competența de urmărire și judecată autorităților judiciare române pentru infrațiuni de același fel, săvârșite în afara teritoriului statului român, sau atunci când statul solicitant face dovada că statul terț pe teritoriul căruia s-a săvârșit infracțiunea nu va cere extrădarea pentru fapta respectivă.

ARTICOLUL 32

Lipsa plângerii prealabile

Extrădarea nu se acordă în cazul în care, potrivit atât legislației române cât și legislației statului solicitant, acțiunea penală poate fi angajată numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar această persoană se opune extrădării.

ARTICOLUL 33

Dreptul la apărare

România nu va acorda extrădarea în cazurile în care persoana extrădabilă ar fi judecată în statul solicitant de un tribunal care nu asigură garanțiile fundamentale de procedură și de protecție a drepturilor la apărare sau de un tribunal național instituit anume pentru cazul respectiv, ori dacă extrădarea este cerută în vederea executării unei pedepse pronunțate de acel tribunal.

ARTICOLUL 34

Judecarea în lipsă

(1) În cazul în care se solicită extrădarea unei persoane în vederea executării unei pedepse pronunțate printr-o hotărâre dată în lipsă împotriva sa, statul român poate refuza extrădarea în acest scop, dacă apreciază că procedura de judecată a nesocotit dreptul la apărare recunoscut oricărei persoane învinuite de săvârșirea unei infracțiuni. Totuși, extrădarea se va acorda dacă statul solicitant dă asigurări apreciate ca suficiente pentru a garanta persoanei a cărei extrădare este cerută, dreptul la o nouă procedură de judecată care să îi salvgardeze drepturile la apărare. Hotărârea de extrădare îndreptățește statul solicitant fie să treacă la o nouă judecată în cauză, în prezența condamnatului, dacă acesta nu se împotrivește, fie să îl urmărească pe extrădat, în caz contrar.

(2) Când statul român comunică persoanei a cărei extrădare este cerută hotărârea dată în lipsă împotriva sa, statul solicitant nu va considera această comunicare ca o notificare care atrage efecte față de procedura penală în acest stat.

ARTICOLUL 35

Prescripția

(1) Extrădarea nu se acordă în cazul în care prescripția răspunderii penale sau prescripția executării pedepsei este împlinită fie potrivit legislației române, fie potrivit legislației statului solicitant.

(2) Depunerea cererii de extrădare întrerupe prescripția neîmplinită anterior.

ARTICOLUL 36**Amnistia**

Extrădarea nu se admite pentru o infracțiune pentru care a intervenit amnistia în România, dacă statul român avea competența să urmărească această infracțiune, potrivit propriei sale legi penale.

ARTICOLUL 37**Grațierea**

Actul de grațiere adoptat de statul solicitant face inoperantă cererea de extrădare, chiar dacă celelalte condiții ale extrădării sunt îndeplinite.

Secțiunea a – 2 - a***Procedura extrădării din România*****ARTICOLUL 38****Cererea de extrădare și actele anexe**

(1) Cererea de extrădare, formulată în scris de autoritatea competentă a statului solicitant, se adresează Ministerului Justiției. Dacă cererea se adresează pe cale diplomatică, ea se transmite neîntârziat Ministerului Justiției. O altă cale va putea fi convenită prin înțelegere directă între statul solicitant și statul român solicitat.

(2) În sprijinul cererii se vor prezenta:

a) în funcție de faza procesului penal, originalele sau copiile autentice ale hotărârii de condamnare definitive, cu mențiunea rămânerii definitive, deciziilor pronunțate ca urmare a exercitării căilor legale de atac, mandatului de executare a pedepsei închisorii, respectiv, originalele sau copiile autentice ale mandatului de arestare preventivă, rechizitoriului sau ale altor acte având putere egală. Autentificarea copiilor acestor acte se face gratuit de instanța sau parchetul competent, după caz;

b) o expunere a faptelor pentru care se cere extrădarea. Data și locul săvârșirii lor, calificarea lor juridică și referirile la dispozițiile legale care le sunt aplicabile se vor indica în modul cel mai exact posibil;

c) o copie a dispozițiilor legale aplicabile sau, dacă aceasta nu este cu putință, o declarație asupra dreptului aplicabil, precum și semnalmentele cele mai precise ale persoanei extrădabile și orice alte informații de natură să determine identitatea și naționalitatea acesteia;

d) date privind durata pedepsei neexecutate, în cazul cererii de extrădare a unei persoane condamnate care a executat numai o parte din pedeapsă.

ARTICOLUL 39

Examenul de regularitate internațională

(1) Direcția de specialitate a Ministerului Justiției va face de urgență un examen de regularitate internațională al cererii de extrădare, spre a constata îndeosebi dacă:

a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori o înțelegere privind declarația de reciprocitate pentru extrădare;

b) există vreun alt impediment dirimant în angajarea procedurii, cum ar fi existența unuia din cazurile de refuz al asistenței judiciare prevăzute la art.3 sau neidentificarea pe teritoriul României ori decesul persoanei extrădabile;

c) cererea și actele privitoare la extrădare în vederea judecării sau pentru executarea pedepsei sunt însoțite de traduceri conform prevederilor art.17.

(2) În cazul neîndeplinirii condiției prevăzute la alin.(1) lit.a), precum și în cazul prevăzut la lit.b) a alin.(1), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.

ARTICOLUL 40

Concursul de cereri

(1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de datele depunerii cererilor respective, de naționalitatea persoanei reclamate, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări

ulterioare către alt stat solicitant.

(2) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante.

ARTICOLUL 41

Procedura de extrădare din România

(1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție.

(2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești.

(3) Procedura de extrădare pasivă cuprinde o etapă administrativă și una judiciară.

(4) Etapa administrativă se referă, în esență, la îndeplinirea de către Ministerul Justiției, prin compartimentul de specialitate, a următoarelor activități:

a) primirea cererii de extrădare;

b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 39;

c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art.42;

d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art.39 alin.(1) lit. a) și b);

e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea;

f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant, a soluției de respingere a cererii de extrădare sau a cererii de arestare preventivă în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă.

(5) Etapa judiciară este cuprinsă între momentul primirii cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării de către procurorul general competent și momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești asupra cererii de extrădare.

ARTICOLUL 42

Sesizarea procurorului competent

Cu excepția cazurilor de restituire prevăzute la art.39 alin.(2),

cererea de extrădare și actele anexe se transmit de Ministerul Justiției, în cel mult 48 de ore, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție domiciliază ori a fost semnalată prezența persoanei extrădabile sau, în cazul când nu se cunoaște locul unde se află persoana, procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București

ARTICOLUL 43

Reprezentarea statului solicitant

(1) Autorităților judiciare ale statului solicitant li se poate permite, la cerere, să asiste la etapa judiciară a procedurii de extrădare din România, prin intermediul unui reprezentant desemnat în acest scop.

(2) Atunci când cererea prevăzută la alin.(1) nu însoțește cererea de extrădare, ea este adresată curții de apel competente, prin intermediul autorității centrale.

(3) Cererea este examinată de președintele secției penale a curții de apel competente, care se pronunță în camera de consiliu.

ARTICOLUL 44

Procedura judiciară și reguli speciale de competență

(1) Procedura judiciară de extrădare este de competența curții de apel în raza teritorială a căreia domiciliază sau a fost identificată persoana extrădabilă și a parchetului de pe lângă aceasta.

(2) Cererea de extrădare se soluționează de secția penală a curții de apel competente, în complet format din doi judecători.

(3) Hotărârea pronunțată asupra cererii de extrădare este supusă recursului, în condițiile prevăzute la art.54 alin.(8) și art.55.

(4) Normele de procedură penală privind urmărirea, judecata și punerea în executare sunt aplicabile și în procedura de extrădare, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.

ARTICOLUL 45

Arestarea provizorie și sesizarea instanței

(1) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta procedează, în 48 de ore de la primirea cererii de extrădare și a actelor anexe, la identificarea persoanei extrădabile, căreia îi înmânează

mandatul de arestare, precum și celelalte acte transmise de autoritățile statului solicitant.

(2) După identificare, procurorul general competent sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile și continuarea procedurii judiciare de soluționare a cererii de extrădare.

(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, printr-o încheiere dată în camera de consiliu și care nu poate fi atacată cu recurs decât împreună cu hotărârea pronunțată asupra cererii de extrădare.

(4) Persoana extrădabilă cu privire la care s-a luat măsura arestării provizorii va fi depusă în arestul poliției.

(5) În cursul soluționării cauzei, instanța, din oficiu, va reexamina la fiecare 30 de zile necesitatea menținerii măsurii arestării provizorii, putând dispune, după caz, prelungirea acesteia ori înlocuirea cu măsura obligării de a nu părăsi țara sau localitatea.

(6) Fiecare prelungire acordată potrivit alin.(5) nu va putea depăși 30 de zile. Durata totală a măsurii arestării provizorii nu va putea depăși 180 de zile.

(7) În caz de admitere a cererii de extrădare, arestarea provizorie în vederea extrădării se prelungește, la fiecare 30 de zile, până la predarea extrădatului, sub rezerva respectării termenelor prevăzute la alin.(5) și (6). Arestarea provizorie încetează de drept dacă persoana extrădată nu este preluată de autoritățile competente ale statului solicitant, în termen de 30 de zile de la data convenită pentru predare, potrivit dispozițiilor art.59 alin.(6).

(8) Cu excepția cazului prevăzut la art.59 alin.(6), instanța, din oficiu, la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile, poate dispune încetarea stării de arest în vederea extrădării dacă persoana extrădată nu va fi preluată de autoritățile competente ale statului solicitant, în termen de 15 zile de la data convenită pentru predare.

(9) În cazul în care împotriva persoanei extrădabile autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii, pentru fapte săvârșite pe teritoriul României, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării devine efectiv de la data la care persoana în cauză nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii.

ARTICOLUL 46

Arestarea provizorie în caz de urgență

(1) În caz de urgență, autoritățile competente ale statului solicitant pot cere arestarea provizorie a persoanei urmărite, chiar înainte de formularea și transmiterea cererii formale de extrădare.

(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să indice existența unui mandat de arestare preventivă sau a unui mandat de executare a unei pedepse aplicată printr-o hotărâre judecătorească definitivă împotriva persoanei urmărite, o expunere sumară a faptelor, care trebuie să precizeze data și locul unde au fost comise și să menționeze dispozițiile legale aplicabile, precum și datele disponibile asupra identității, cetățeniei și localizării acestei persoane.

(3) Pentru transmiterea cererii de arestare provizorie în vederea extrădării se pot aplica atât dispozițiile art.38 alin.(1), cât și dispozițiile art.14 alin.(4) și art.15 din prezenta lege.

(4) Nu se poate da curs unei cereri de arestare provizorie în vederea extrădării decât atunci când nu există nici o îndoială asupra competenței autorității solicitante și cererea conține elementele prevăzute la alin.(2).

(5) Dispozițiile art.45 se aplică în mod corespunzător.

(6) Instanța, din oficiu, la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile poate dispune încetarea stării de arest provizoriu dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extrădare, însoțită de documentele prevăzute la art.38. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare și înscrisurile necesare.

(7) Punerea în libertate provizorie nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării și nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior.

ARTICOLUL 47

Reținerea în vederea extrădării

Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta poate dispune, prin ordonanță motivată, reținerea pentru cel mult 24 de ore, în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, a unei persoane urmărite prin Organizația Internațională a Poliției Criminale

(Interpol), a cărei arestare provizorie în vederea extrădării este cerută de autoritățile competente ale statului solicitant.

ARTICOLUL 48

Procedura la curtea de apel

(1) La primul termen, instanța procedează la luarea unei declarații persoanei extrădabile, care va fi asistată gratuit de un interpret și de un apărător din oficiu, dacă nu există un avocat ales. Prezența procurorului este obligatorie. Procedura este publică, dacă persoana extrădabilă sau procurorul nu se opune, orală și contradictorie.

(2) Persoana extrădabilă sau procurorul de ședință poate cere instanței un termen suplimentar de încă 8 zile, pentru motive suficient justificate. Parchetul este obligat să contribuie la procurarea datelor și actelor necesare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile extrădării și să dispună ridicarea și depunerea la instanță a obiectelor la care se referă art.21.

(3) După interogatoriu, persoana extrădabilă poate să opteze fie pentru extrădarea voluntară, fie pentru continuarea procedurii, în caz de opunere la extrădare.

ARTICOLUL 49

Extrădarea voluntară

(1) Persoana extrădabilă are dreptul să declare în fața instanței că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea, de a se apăra împotriva cererii de extrădare, și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația sa este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana extrădabilă, avocatul ei și de interpret. După ce instanța constată că persoana extrădabilă este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța, luând și concluziile procurorului, examinează dacă nu există vreun impediment care exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea voluntară este admisibilă, instanța ia act despre aceasta prin sentință și dispune totodată asupra măsurii preventive necesare să fie luată până la predarea persoanei extrădabile. Sentința este definitivă și se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie legalizată, Ministerului Justiției, pentru a proceda conform legii.

(2) În condițiile prevăzute la alin.(1), persoana extrădabilă poate declara că renunță la aplicarea regulii specialității, prevăzută la art.11.

ARTICOLUL 50

Extrădarea simplificată

În cazul prevăzut la art.49, prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor prevăzute la art.38 alin.(2) nu mai este necesară dacă se prevede astfel prin convenția internațională aplicabilă în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația acelui stat permite o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de România.

ARTICOLUL 51

Opoziția la extrădare a persoanei extrădabile

(1) Dacă persoana extrădabilă se opune la cererea de extrădare, ea își va putea formula apărările oral și în scris; totodată va putea propune probe.

(2) În urma audierii persoanei extrădabile, dosarul cauzei este pus la dispoziția apărătorului acesteia pentru a putea prezenta, în scris și în termen de 8 zile, opoziția motivată la cererea de extrădare și a indica mijloacele de probă admise de legea română, numărul de martori fiind limitat la doi.

(3) Opoziția nu poate fi întemeiată decât pe faptul că persoana arestată nu este persoana urmărită sau că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare.

(4) O dată prezentată opoziția sau expirat termenul de prezentare a acesteia, procurorul poate solicita un termen de 8 zile pentru a răspunde opoziției sau a administra probe, în condițiile prevăzute la alin.(2).

ARTICOLUL 52

Administrarea probelor

Mijloacele de probă încuviințate de instanță vor fi administrate în termen de maximum 15 zile, în prezența persoanei extrădabile, asistată de apărător și, dacă este nevoie, de interpret, precum și a procurorului.

ARTICOLUL 53

Informații suplimentare

(1) Dacă informațiile comunicate de statul solicitant se dovedesc insuficiente pentru a permite statului român să pronunțe o hotărâre în aplicarea prezentei legi, instanța competentă va solicita complinirea informațiilor necesare. În acest scop, va fixa un termen de 2 luni.

(2) Transmiterea solicitării privind informațiile suplimentare, precum și a răspunsului se realizează pe una din căile prevăzute la art.38.

ARTICOLUL 54

Soluționarea cauzei

(1) După examinarea cererii de extrădare, a materialului probator și a concluziilor prezentate de partea extrădabilă și de procuror, curtea de apel poate:

a) să dispună, în cazul concursului de cereri prevăzut la art. 40, conexarea dosarelor, chiar dacă se referă la fapte diferite sau sunt înregistrate la curți de apel diferite, competența teritorială aparținând curții de apel cea dintâi sesizată;

b) să dispună, în cazul necesității de a primi informații suplimentare de la statul solicitant potrivit art.53, amânarea soluționării cererii de extrădare pentru un termen de 2 luni, cu posibilitatea reiterării cererii, și acordarea unui ultim termen de încă 2 luni;

c) să constate, prin sentință, dacă sunt sau nu sunt întrunite condițiile extrădării.

(2) Curtea de apel nu este competentă să se pronunțe asupra temeiniciei urmăririi sau condamnării pentru care autoritatea străină cere extrădarea, nici asupra oportunității extrădării.

(3) În cazul în care curtea de apel constată că sunt îndeplinite condițiile de extrădare, hotărăște admiterea cererii de extrădare, dispunând totodată menținerea stării de arest provizoriu în vederea extrădării, până la predarea persoanei extrădate, conform art.59.

(4) Hotărârea prin care s-a dispus extrădarea se motivează în termen de 5 zile de la data pronunțării.

(5) În cazul extrădărilor temporare sau sub condiție, instanța va menționa în dispozitivul sentinței condițiile prevăzute în acele articole.

(6) În cazul admiterii cererii de extrădare, dacă se remit și obiecte conform art.21, se va face mențiune despre acestea în cuprinsul sentinței, anexându-se eventual un inventar.

(7) Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei extrădabile. Hotărârea se motivează în 24 de ore și este transmisă procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, care o remite, de îndată, compartimentului de specialitate al Ministerului Justiției.

(8) Hotărârea asupra extrădării poate fi atacată cu recurs de procurorul general competent și de persoana extrădabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extrădare este suspensiv de executare. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus extrădarea este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea predării.

ARTICOLUL 55

Judecarea recursului și comunicarea hotărârii

(1) După motivarea sentinței curții de apel, dosarul cauzei se înaintează, de îndată, Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) Președintele Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, primind dosarul, fixează termen de judecată independent de înscrierea pe rol a altor cauze, cu prioritate.

(3) Judecarea recursului se face într-un termen de cel mult 10 zile, de un complet format din 3 judecători.

(4) În scopul soluționării recursului, președintele completului poate desemna pe unul din judecători sau pe un magistrat asistent să facă un raport scris.

(5) Dosarul cauzei se restituie curții de apel în cel mult trei zile de la soluționarea recursului.

(6) Hotărârea definitivă asupra extrădării se comunică procurorului general de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță, care o remite, de îndată, ministrului justiției/compartimentului de specialitate din Ministerul Justiției.

ARTICOLUL 56**Analogie**

Dispozițiile art.54 alin.(8) și cele ale art.55 se aplică în mod corespunzător și în cazurile în care instanța se pronunță cu privire la amânarea extrădării, admiterea sub condiție a extrădării, consimțământul extinderii obiectului extrădării și reextrădarea către un stat terț.

ARTICOLUL 57**Fuga extrădatului**

Extrădatul care, după ce a fost predat statului solicitant, fuge înainte de soluționarea cauzei sau de executarea pedepsei pentru care a fost acordată extrădarea, și care se întoarce sau este identificat pe teritoriul României, va fi din nou arestat și predat, în baza unui mandat emis de autoritatea judiciară competentă a statului solicitant, cu excepția cazului în care acesta a încălcat condițiile în care extrădarea a fost acordată.

Secțiunea a 3- a***Efectele extrădării din România*****ARTICOLUL 58****Predarea extrădatului**

(1) Este considerat bază legală necesară și suficientă pentru predarea extrădatului un extras al hotărârii judecătorești rămasă definitivă, prin care se dispune extrădarea.

(2) Ministerul Justiției informează de îndată Ministerul Administrației și Internelor, care stabilește locul și data predării și asigură predarea sub escortă a persoanei extrădate.

(3) Data predării este fixată în termen de 15 zile începând de la data la care hotărârea de extrădare a devenit definitivă.

ARTICOLUL 59**Termene pentru predarea extrădatului**

(1) Ministerul Justiției va face cunoscută de urgență, autorității competente a statului solicitant, soluția adoptată asupra extrădării,

comunicându-i totodată un extras de pe hotărârea definitivă.

(2) Orice soluție de respingere totală sau parțială va fi motivată.

(3) În caz de acordare a extrădării, statul solicitant va fi informat despre locul și data predării, precum și asupra duratei arestului în vederea extrădării, executat de persoana extrădabilă.

(4) Locul predării va fi, de regulă, un punct de frontieră al statului român. Ministerul Administrației și Internelor al României va asigura predarea, comunicând apoi despre aceasta Ministerului Justiției. Persoana extrădată este predată și preluată sub escortă.

(5) Sub rezerva cazului prevăzut la alin.(6), dacă persoana extrădabilă nu va fi preluată la data stabilită, ea va putea fi pusă în libertate la expirarea unui termen de 15 zile, socotit de la această dată; acest termen nu va putea fi prelungit decât cel mult cu încă 15 zile.

(6) În caz de forță majoră care împiedică predarea sau primirea persoanei supuse extrădării, statul interesat va informa despre aceasta celălalt stat. Ambele state se vor pune de acord asupra unei noi date de predare, dispozițiile alin.(4) fiind aplicabile.

ARTICOLUL 60

Predarea amânată

(1) Existența unei proces penal în fața autorităților judiciare române împotriva persoanei extrădabile sau faptul că persoana extrădabilă se află în executarea unei pedepse privative de libertate, nu împiedică extrădarea.

(2) În cazurile prevăzute la alin.(1), predarea extrădatului poate fi amânată. În caz de amânare, extrădarea poate deveni efectivă numai după ce procesul penal a luat sfârșit, iar în caz de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, numai după ce aceasta a fost executată sau considerată ca executată.

(3) Predarea extrădatului poate fi amânată și atunci când se constată, pe baza unei expertize medicale, că acesta suferă de o boală care i-ar putea pune viața în pericol.

(4) În cazul amânării predării persoanei a cărei extrădare a fost aprobată, instanța emite un mandat de arestare provizorie în vederea extrădării. În cazul în care persoana extrădată se află, la momentul admiterii cererii de extrădare, sub puterea unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritățile judiciare române, mandatul de arestare provizorie în vederea extrădării

intră în vigoare de la data încetării motivelor care au justificat amânarea.

ARTICOLUL 61

Predarea temporară sau sub condiție

(1) În cazul prevăzut la alin.(1) al art.60, persoana extrădată poate fi predată temporar, în cazul în care statul solicitant face dovada că amânarea predării ar provoca un prejudiciu grav, cum ar fi împlinirea prescripției, cu condiția ca această predare să nu dăuneze desfășurării procesului penal în curs în România și ca statul solicitant să dea asigurări că, odată îndeplinite actele procesuale pentru care a fost acordată extrădarea, va retrimite extrădatul.

(2) La cererea statului solicitant, transmisă pe una din căile prevăzute de prezenta lege, predarea temporară se aprobă prin încheiere dată în camera de consiliu, de către președintele secției penale a curții de apel care a judecat, în primă instanță, cererea de extrădare.

(3) În vederea soluționării cererii, instanța va analiza îndeplinirea criteriilor prevăzute la alin.(1), solicitând și avizul autorității judiciare pe rolul căreia se află cauza ori, după caz, al instanței de executare.

(4) Dacă persoana predată temporar se află în executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, executarea acesteia se consideră suspendată de la data când persoana a fost predată autorităților competente ale statului solicitant și până la data când este retrimisă autorităților române.

ARTICOLUL 62

Tranzitul

(1) Tranzitul pe teritoriul României, al unui extrădat care nu este cetățean român, poate fi acordat cu condiția ca motive de ordine publică să nu se opună și să fie vorba despre o infracțiune care permite extrădarea, conform legii române.

(2) Dacă persoana extrădată are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât în situațiile în care se poate aproba extrădarea cetățenilor români.

(3) Tranzitul este acordat la cererea statului interesat, formulată și transmisă pe calea prevăzută la art. 38 alin.(1), la care se anexează cel puțin mandatul de arestare preventivă sau mandatul de executare a pedepsei închisorii care a justificat acordarea extrădării.

(4) Cererea de tranzit se transmite de îndată Curții de Apel București, care, în aceeași zi, în complet format din doi judecători ai Secției Penale, se pronunță asupra acesteia prin încheiere dată în camera de consiliu.

(5) Încheierea este definitivă și se comunică imediat Ministerului Justiției, care informează de îndată statul solicitant și Ministerul Administrației și Internelor.

(6) În cazul tranzitului aerian, atunci când nu este prevăzută o aterizare pe teritoriul statului român, este suficientă o notificare transmisă de autoritatea competentă a statului solicitant, Ministerului Justiției al României. În caz de aterizare forțată, această notificare va produce efectele cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, iar statul solicitant va adresa de îndată o cerere formală de tranzit. Dispozițiile alin.(3) se aplică în mod corespunzător.

(7) Extrădatul în tranzit rămâne în stare de arestare provizorie pe perioada șederii sale pe teritoriul român.

Articolul 63

Reextrădarea către un stat terț

(1) În afara cazului prevăzut la art.11 alin.(1) lit.b), consimțământul statului român este necesar pentru a îngădui statului solicitant să predea unui alt stat persoana care i-a fost predată și care ar fi căutată de către statul terț pentru infracțiuni anterioare predării. Statul român va putea cere prezentarea actelor prevăzute la art.38 alin.(2).

(2) Dispozițiile art.54 și art.55 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL II

SOLICITAREA EXTRĂDĂRII DE CĂTRE ROMÂNIA

Secțiunea 1

Condiții pentru solicitarea extrădării

ARTICOLUL 64

Obligația de a solicita extrădarea

Extrădarea unei persoane împotriva căreia autoritățile judiciare române competente au emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a pedepsei închisorii ori căreia i s-a aplicat o

măsură de siguranță va fi solicitată statului străin pe teritoriul căreia aceasta a fost localizată în toate cazurile în care sunt întrunite condițiile prevăzute de prezenta lege.

ARTICOLUL 65

Cadrul juridic

(1) Dispozițiile Secțiunii 1 a Capitolului I din prezentul titlu se aplică în mod corespunzător în cazul în care România are calitatea de stat solicitant.

(2) În afara condiției privind gravitatea pedepsei prevăzută la art.28, o condiție suplimentară pentru ca România să poată solicita extrădarea unei persoane, în vederea efectuării urmăririi penale, este ca împotriva acelei persoane să fie pusă în mișcare acțiunea penală, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

Secțiunea a 2- a

Procedura de solicitare a extrădării

ARTICOLUL 66

Competența

Competența de a formula cererile de extrădare în numele statului român revine președintelui secției penale a curții de apel în circumscripția căreia se află instanța care a emis mandatul de executare a pedepsei închisorii sau mandatul de arestare preventivă ori a aplicat măsura de siguranță.

ARTICOLUL 67

Procedura

(1) Biroul Național Interpol are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției.

(2) De îndată ce este informată despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane dată în urmărire internațională, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă apreciază, printr-o încheiere motivată, asupra îndeplinirii condițiilor

prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea.

(3) Instanța se pronunță prin încheiere, dată în camera de consiliu, de un singur judecător, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

(4) Încheierea cuprinzând propunerea de a se solicita extrădarea este definitivă și se comunică, în cel mult 48 de ore, curții de apel competente să solicite extrădarea, însoțită de actele prevăzute la art.38 alin.(2).

(5) Încheierea prin care instanța a hotărât că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a se solicita extrădarea se comunică, în termenul prevăzut la alin.(4), și Ministerului Justiției.

(6) Împotriva încheierii prevăzute la alin.(4) poate declara recurs procurorul, din oficiu, în termen de 3 zile de la pronunțare, sau la cererea ministrului justiției, în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii Ministerului Justiției.

(7) În termen de 72 de ore de la primirea încheierii prevăzute la alin.(3) sau, după caz, a încheierii instanței de recurs prin care s-a hotărât solicitarea extrădării, președintele secției penale a curții de apel competente formulează cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele prevăzute la art.38 alin.(2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limbile engleză sau franceză, direcției de specialitate din Ministerul Justiției, care examinează îndeplinirea condițiilor de regularitate internațională pentru a se solicita extrădarea. Dispozițiile art. 39 se aplică în mod corespunzător.

(8) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcția de specialitate din Ministerul Justiției asigură transmiterea cererii de extrădare către autoritatea competentă a statului solicitat, pe una din căile prevăzute la art.38 alin.(1), după caz, sau întocmește un act prin care propune motivat ministrului justiției să nu se transmită cererea de extrădare.

(9) Atunci când se constată că nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru a se transmite cererea de extrădare, ministrul justiției emite un ordin care poate fi atacat cu recurs la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în termen de 5 zile de la comunicare.

(10) Procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare.

ARTICOLUL 68

Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării

(1) În caz de urgență și dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege pentru a se solicita extrădarea, autoritățile române pot solicita, înainte de formularea unei cereri formale de extrădare, arestarea provizorie în vederea extrădării a persoanelor date în urmărire internațională în baza unui mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii emis de autoritatea judiciară competentă.

(2) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării este formulată de autoritatea judiciară emitentă a mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei închisorii și se transmite Biroului Național Interpol din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, care are obligația de a o difuza pe canalele Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol). Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării poate fi transmisă și prin intermediul Ministerului Justiției.

(3) Autoritățile române au obligația de a retrage cererea de arestare provizorie în vederea extrădării, în cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau de executare a pedepsei.

ARTICOLUL 69

Rejudecarea extrădatului

Prin cererea de extrădare, statul român va da asigurări, în condițiile art.34 alin.(1), privind rejudecarea cauzei în prezența persoanei extrădate.

ARTICOLUL 70

Solicitarea reextrădării către România

Dispozițiile art. 63 sunt aplicabile în mod corespunzător în cazul în care România solicită unui stat străin reextrădarea unei persoane a cărei extrădare fusese anterior acordată acestuia de către un stat terț.

Secțiunea a 3-a
Efectele extrădării în România

ARTICOLUL 71
Preluarea extrădatului

Dispozițiile referitoare la predarea-preluarea persoanei extrădate prevăzute la art.58 și art.59 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor extrădate din străinătate în România.

ARTICOLUL 72
Primirea extrădatului

(1) Persoana extrădată, adusă în România, va fi, de urgență, predată administrației penitenciare sau autorității judiciare competente, după caz.

(2) Dacă extrădatul a fost condamnat în lipsă, el va fi rejudecat, la cerere, cu respectarea drepturilor prevăzute la art.34 alin.(1).

ARTICOLUL 73
Comunicarea soluției

Ministerul Justiției informează autoritatea judiciară română competentă despre modul de soluționare a cererii de extrădare de către statul solicitat și, după caz, despre durata arestării provizorii în vederea extrădării, pentru a putea fi computată potrivit dispozițiilor art.18.

CAPITOLUL III
DISPOZIȚII COMUNE

ARTICOLUL 74
Cheltuieli

(1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecăreia dintre acestea prin prezenta lege.

(2) Cheltuielile de tranzit se suportă de statul solicitant.

ARTICOLUL 75

Frauda la extrădare

Predarea unei persoane prin expulzare, readmisie, re-conducere la frontieră sau altă măsură de același fel este interzisă ori de câte ori ascunde voința de a se eluda regulile de extrădare.

ARTICOLUL 76

Extrădarea aparentă

(1) Când cererea de predare este formulată în baza unor acte internaționale speciale, cum sunt statutele tribunalelor penale internaționale, remiterea pentru urmărire și judecată a persoanelor învinuite de săvârșirea unor crime grave se examinează printr-o procedură legală distinctă.

(2) De asemenea, începând cu data la care România va fi membră a Uniunii Europene, dispozițiile prezentului titlu nu se vor mai aplica în raporturile cu celelalte state membre ale acesteia, fiind înlocuite cu dispozițiile Titlului III.

TITLUL III

COOPERAREA CU STATELE MEMBRE ALE UNIUNII EUROPENE ÎN BAZA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE ȘI PREDARE

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

ARTICOLUL 77

Definiția mandatului european de arestare

Mandatul european de arestare este o hotărâre judecătorească emisă de instanța competentă a unui Stat Membru al Uniunii Europene în vederea arestării și predării de către un alt Stat Membru a persoanei solicitate, în vederea efectuării urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

ARTICOLUL 78

Autoritățile române competente

(1) În România sunt desemnate ca autorități judiciare emitente instanțele judecătorești.

(2) Autoritățile judiciare române de executare sunt curțile de apel.

(3) Autoritatea centrală română este Ministerul Justiției.

ARTICOLUL 79

Conținutul mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare va conține următoarele informații:

a) identitatea și cetățenia persoanei solicitate;
b) denumirea, adresa, numerele de telefon și fax și adresa de e-mail a autorității judiciare emitente;

c) indicarea existenței unei hotărâri judecătorești definitive, a unui mandat de arestare preventivă sau a oricărei alte hotărâri judecătorești executorii având același efect, care se încadrează în dispozițiile art.81 și art.85 din prezenta lege;

d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, ținându-se seama mai ales de prevederile art.85;

e) o descriere a circumstanțelor în care a fost comisă infracțiunea, inclusiv momentul, locul, gradul de implicare al persoanei solicitate ;

f) pedeapsa pronunțată, dacă hotărârea a rămas definitivă, sau pedeapsa prevăzută de legea statului emitent pentru infracțiunea săvârșită;

g) dacă este posibil, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul european de arestare este întocmit conform modelului din anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(3) Mandatul european de arestare transmis autorității competente a unui alt stat membru trebuie tradus în limba oficială sau în limbile oficiale ale statului de executare sau într-una ori mai multe alte limbi oficiale ale Instituțiilor Comunităților Europene, pe care acest stat le acceptă, conform declarației depuse la Secretariatul general al Consiliului Uniunii Europene.

(4) Mandatul european de arestare transmis spre executare autorităților române trebuie tradus în limba română sau în una din limbile engleză și franceză.

ARTICOLUL 80

Cheltuieli

Cheltuielile ocazionate pe teritoriul statului român de executarea unui mandat european de arestare revin României. Celelalte cheltuieli rămân în sarcina statului emitent.

CAPITOLUL II

EMITEREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

ARTICOLUL 81

Obiectul mandatului european de arestare

(1) Autoritățile judiciare române pot emite un mandat european de arestare în următoarele condiții:

a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, dacă fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 1 an;

b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai mare de 4 luni, ori în vederea executării unei măsuri de siguranță;

c) în vederea executării unei măsuri de siguranță privative de libertate mai mare de 4 luni.

(2) Autoritățile judiciare române emitente pot solicita autorităților judiciare de executare să remită bunurile care constituie mijloace materiale de probă.

ARTICOLUL 82

Transmiterea mandatului european de arestare

(1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite direct autorității judiciare de executare mandatul european de arestare.

(2) În cazul în care nu se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate, fie să decidă introducerea descrierii persoanei în cauză în Sistemul de Informații

face obiectul mandatului european, autoritatea judiciară română emitentă va putea solicita predarea temporară a persoanei în vederea ascultării sale sau a judecății.

CAPITOLUL III

EXECUTAREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

ARTICOLUL 85

Fapte care dau loc la predare

(1) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis pentru una din infracțiunile enumerate mai jos, indiferent de denumirea lor în statul emitent, și care este sancționată în statul emitent cu închisoarea sau o măsură de siguranță privativă de libertate pe o perioadă de minimum 3 ani, predarea se va acorda chiar dacă nu este îndeplinită condiția dublei incriminări:

1. apartenența la un grup infracțional organizat;
2. terorismul;
3. infracțiunile privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
4. traficul de migranți;
5. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
6. infracțiunile privind traficul de droguri sau precursori;
7. infracțiunile privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și a altor materii radioactive;
8. infracțiunile de corupție, infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție și infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălarea banilor;
10. falsificarea de monedă și alte valori, falsificarea de valori străine, inclusiv falsificarea monedei euro;
11. infracțiunile săvârșite prin intermediul rețelelor și sistemelor informatice sau de comunicații;
12. infracțiunile împotriva mediului înconjurător, inclusiv traficul ilegal al speciilor animale protejate și al speciilor și varietăților vegetale protejate;
13. ajutorul la intrarea și șederea în situații ilegale;

- 14. omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă;
- 15. traficul de țesuturi sau organe umane;
- 16. lipsirea de libertate în mod ilegal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă;
- 17. rasismul și xenofobia;
- 18. tâlhăria și pirateria;
- 19. traficul ilegal de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;
- 20. înșelăciunea;
- 21. deturnarea de fonduri;
- 22. infracțiunile contra proprietății intelectuale;
- 23. înșelăciunea cu privire la calitatea mărfurilor;
- 24. falsul material în înscrisuri oficiale, falsul intelectual și uzul de fals;
- 25. traficul ilegal de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- 26. traficul de vehicule furate;
- 27. violul;
- 28. sclavia;
- 29. distrugerea și distrugerea calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public;
- 30. infracțiunile pentru care competența de judecată aparține Curții Penale Internaționale;
- 31. sechestrarea de aeronave și vapoare;
- 32. sabotajul.

(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin.(1), predarea poate fi subordonată condiției ca faptele care motivează emiterea mandatului european să constituie infracțiune potrivit legii române, independent de elementele constitutive sau de încadrarea juridică a acesteia.

ARTICOLUL 86

Proceduri prealabile

(1) Atunci când o autoritate judiciară română primește un mandat european de arestare dar nu este competentă să îl soluționeze, transmite mandatul autorității judiciare de executare competente și informează despre acesta autoritatea judiciară emitentă.

acest lucru autorității judiciare emitente, cu scopul de a remite traducerea în cel mai scurt timp posibil, sau poate dispune efectuarea traducerii, dacă este posibil. Procedura se va suspenda până la primirea traducerii.

(3) Autoritățile judiciare de executare române comunică Ministerului Justiției, în cel mai scurt timp, faptul receptării tuturor mandatelor europene de arestare care le sunt trimise spre executare.

ARTICOLUL 87

Condiții speciale

(1) Executarea unui mandat european de arestare de către autoritățile judiciare de executare române poate fi supusă, următoarelor condiții:

a) în cazul în care mandatul de arestare european a fost emis în scopul executării unei pedepse aplicate printr-o hotărâre pronunțată în lipsă sau dacă persoana în cauză nu a fost legal citată cu privire la data și locul ședinței de judecată care a condus la hotărârea pronunțată în lipsă, autoritatea judiciară emitentă va da o asigurare considerată suficientă care să garanteze persoanei care face obiectul mandatului de arestare european că va avea posibilitatea să obțină rejudecarea cauzei în Statul Membru emitent, în prezența sa;

b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul de arestare european este sancționată cu pedeapsa detenției pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a cel puțin 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin.(1), cetățenii români sunt predați în baza unui mandat european de arestare emis în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării cu condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

ARTICOLUL 88

Motive de refuz al executării

(1) Autoritatea judiciară română de executare refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) când, din informațiile de care dispune reiese că persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru, altul decât statul emitent, cu condiția ca, în cazul condamnării, sancțiunea să fi fost executată ori să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, pedeapsa să fi fost grațiată ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau să fi intervenit o altă cauză care împiedică executarea, potrivit legii statului de condamnare;

b) când infracțiunea pe care se bazează mandatul european de arestare este acoperită de amnistie în România, dacă autoritățile române au, potrivit legii române, competența de a urmări acea infracțiune;

c) când persoana care este supusă mandatului european de arestare nu răspunde penal, datorită vârstei sale, pentru faptele pe care se bazează mandatul de arestare în conformitate cu legea română.

(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

a) în situația prevăzută la art.85 alin.(2) din prezenta lege; în mod excepțional, în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar, executarea mandatului european nu va putea fi refuzată pentru motivul că legislația română nu impune același tip de taxe sau de impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe și impozite, de vamă și de schimb valutar ca legislația statului membru emitent;

b) când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este supusă unei proceduri penale în România pentru aceeași faptă care a motivat mandatul european de arestare;

c) când împotriva persoanei care face obiectul mandatului european s-a pronunțat în alt stat membru al Uniunii Europene o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte;

d) când persoana care face obiectul mandatului european a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte într-un alt stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau executarea să fie prescrisă, ori infracțiunea să fi fost amnistiată sau pedeapsa să fi fost grațiată potrivit legii statului de

condamnare;

e) când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care, potrivit legii române, sunt comise pe teritoriul României;

f) când mandatul european cuprinde infracțiuni care au fost comise în afara teritoriului statului emitent și legea română nu permite urmărirea acestor fapte atunci când s-au comis în afara teritoriului român;

g) când, conform legislației române, răspunderea pentru infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare ori executarea pedepsei aplicate s-au prescris, dacă faptele ar fi fost de competența autorităților române;

h) când autoritatea judiciară română competentă a decis, fie să nu urmărească, fie să înceteze urmărirea persoanei solicitate pentru infracțiunea pe care se bazează mandatul de arestare european.

ARTICOLUL 89

Arestarea și punerea la dispoziția autorității judiciare

(1) Arestarea unei persoane în baza unui mandat european de arestare se execută în condițiile și cu respectarea garanțiilor prevăzute de Codul de procedură penală.

(2) În termen de cel mult 24 de ore de la arestare, persoana urmărită va fi trimisă în fața judecătorului secției penale a curții de apel competente.

(3) Judecătorul informează persoana urmărită asupra existenței mandatului european de arestare, asupra conținutului acestuia, a posibilității de a consimți la predarea către statul emitent, precum și cu privire la drepturile sale procesuale.

(4) Persoana arestată este depusă în arestul poliției.

(5) Arestarea persoanei se comunică autorității judiciare emitente de către autoritatea judiciară de executare.

ARTICOLUL 90

Ascultarea persoanei arestate

(1) Ascultarea persoanei arestate se face de un complet format din doi judecători ai secției penale a curții de apel competente, în termen de maximum 48 de ore de la arestare, cu participarea procurorului, a apărătorului persoanei arestate și, dacă este cazul, a unui interpret, în

conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală.

(2) Persoana arestată va fi întrebată, în primul rând, asupra consimțământului irevocabil la predare.

(3) Dacă persoana arestată consimte la predarea sa, se întocmește un proces-verbal, care va fi semnat de către persoana arestată, membrii completului de judecată, reprezentantul Ministerului Public și grefier și în care se consemnează, dacă este cazul, și renunțarea la drepturile conferite de regula specialității.

(4) În toate cazurile, instanța va lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că persoana arestată și-a dat consimțământul la predare în mod liber și în deplină cunoștință asupra consecințelor juridice ale acestuia, în special asupra caracterului irevocabil. În același fel se va proceda referitor la renunțarea la regula specialității.

(5) Dacă persoana arestată nu consimte la predare, instanța procedează la ascultarea acesteia asupra existenței cauzelor de refuz sau de condiționare a predării.

(6) Instanța poate fixa, în condițiile prezentei legi, un termen pentru administrarea probelor propuse de persoana arestată și de procuror cu privire la cauzele de refuz sau de condiționare a predării.

(7) În toate cazurile, reprezentantul Ministerului Public va pune concluzii.

ARTICOLUL 91

Informații suplimentare

(1) Când mandatul european transmis nu conține informațiile prevăzute la art.79 alin.(1), autoritatea judiciară de executare va solicita autorității judiciare emitente informațiile omise. De asemenea, va putea solicita orice informații suplimentare privind motivele de refuz sau de condiționare a executării mandatului.

(2) În acest scop, autoritatea judiciară de executare fixează un termen în care să fie transmise informațiile suplimentare, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art.95 din prezenta lege.

ARTICOLUL 92

Predarea temporară sau interogatoriul persoanei urmărite

(1) În situațiile prevăzute la art.81 alin.(1) lit.a), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, se va putea aproba predarea temporară a

persoanei urmărite în statul emitent al mandatului, sau se va proceda la luarea unei declarații acestei persoane.

(2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară a persoanei deținute, aceasta se va efectua în condițiile și pe durata stabilite de comun acord cu autoritatea judiciară emitentă. În toate cazurile, persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare.

(3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedează la luarea unei declarații persoanei urmărite, după caz, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, în conformitate cu legea statului emitent. Ascultarea persoanei urmărite se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare vizate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.

ARTICOLUL 93

Măsuri

(1) În cursul procedurii, autoritatea judiciară de executare, ascultând și concluziile procurorului, va dispune fie arestarea provizorie, fie punerea în libertate a persoanei urmărite, în acest din urmă caz luând toate măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei urmărite.

(2) Autoritatea judiciară de executare va decide ținând cont de circumstanțele cazului și de necesitatea asigurării executării mandatului european de arestare.

(3) În orice moment al procedurii și ținând seama de circumstanțele cauzei, autoritatea judiciară de executare, pe baza concluziilor procurorului va putea dispune încetarea stării de arest provizoriu, luând măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei urmărite.

(4) Împotriva hotărârii pronunțate potrivit dispozițiilor prezentului articol, pot declara recurs în fața Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție procurorul și persoana urmărită.

ARTICOLUL 94

Hotărârea asupra predării

(1) Dacă persoana urmărită a consimțit să fie predată statului emitent și Ministerul Public nu învederează existența unor motive de condiționare a predării, autoritatea judiciară de executare va dispune predarea acesteia către statul emitent.

(2) Cât timp autoritatea judiciară de executare nu a pronunțat o hotărâre definitivă cu privire la mandatul european de arestare, aceasta va asigura condițiile materiale necesare pentru ca predarea efectivă a persoanei să fie posibilă după luarea acestei hotărâri.

(3) Autoritatea judiciară de executare va comunica de îndată autorității judiciare emitente decizia definitivă referitoare la mandatul european de arestare.

(4) Orice refuz al executării unui mandat european de arestare va fi motivat.

ARTICOLUL 95

Termene

(1) Mandatul european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) Dacă persoana urmărită consimte la predare, hotărârea se pronunță în termen de 10 zile de la termenul de judecată la care persoana urmărită și-a exprimat consimțământul la predare și este definitivă și executorie.

(3) În cazul în care persoana urmărită nu consimte la predare, hotărârea se pronunță în termen de 60 de zile de la arestare.

(4) Când, pentru motive justificate, nu se poate pronunța o hotărâre în termenele prevăzute la alineatele precedente, instanța poate amâna pronunțarea pentru 30 de zile, comunicând autorității judiciare emitente această împrejurare, precum și motivele amânării și menținând măsurile necesare în vederea predării.

(5) Când, din motive excepționale, nu pot fi respectate termenele prevăzute în prezentul articol autoritatea judiciară de executare română va informa Eurojust, precizând motivele întârzierii.

ARTICOLUL 96

Predarea persoanei urmărite

(1) Predarea se realizează de către poliție, după o informare prealabilă a autorității desemnate în acest scop de către autoritatea judiciară emitentă asupra locului și datei fixate, în termen de 10 zile de la pronunțarea hotărârii judecătorești de predare.

(2) Dacă, din motive independente de voința unuia dintre statele emitente sau de executare, predarea nu se poate efectua în acest termen, autoritățile judiciare implicate vor intra imediat în contact pentru a fixa o nouă dată de predare. În acest caz, predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

(3) În mod excepțional, predarea poate fi amânată temporar, pentru motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor temeiuri suficiente pentru a se crede că predarea va periclita, în mod evident, viața sau sănătatea persoanei solicitate. Executarea mandatului european de arestare va avea loc imediat ce aceste motive încetează să existe. În acest sens, autoritatea judiciară executoare va informa de îndată autoritatea judiciară emitentă și vor conveni o nouă dată de predare. În acest caz, predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată astfel convenită.

(4) În cazul în care sunt depășite termenele maxime pentru predare, fără ca persoana în cauză să fie primită de către statul emitent, se va proceda la punerea în libertate a persoanei urmărite, fără ca acest fapt să constituie un motiv de refuz al executării unui viitor mandat european de arestare, bazat pe aceleași fapte.

(5) În toate cazurile, în momentul predării, autoritatea judiciară de executare română va aduce la cunoștința autorității judiciare emitente durata privării de libertate pe care a suferit-o persoana la care se referă mandatul european de arestare, cu scopul de a fi dedusă din pedeapsa sau din măsura de siguranță care se va aplica.

ARTICOLUL 97

Predarea amânată sau condiționată

(1) Când persoana urmărită este urmărită penal sau judecată de autoritățile judiciare române pentru o faptă diferită de cea care motivează mandatul european de arestare, autoritatea judiciară de executare română, chiar dacă s-a dispus executarea mandatului, va putea

amâna predarea până la terminarea judecății sau până la executarea pedepsei.

(2) În situația prevăzută la alin.(1), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, autoritatea judiciară de executare română poate dispune predarea temporară a persoanei urmărite, în condițiile stabilite printr-un acord încheiat în scris cu autoritatea judiciară emitentă.

ARTICOLUL 98

Remiterea de obiecte

(1) La cererea autorității judiciare emitente sau din oficiu, autoritatea judiciară de executare română va dispune remiterea, în conformitate cu legea română, a obiectelor care constituie mijloace materiale de probă sau au fost dobândite de persoana solicitată ca urmare a săvârșirii infracțiunii care stă la baza emiterii mandatului european de arestare, fără a aduce atingere drepturilor pe care statul român sau terții le pot avea asupra acestora. Obiectele se restituie la terminarea procesului penal.

(2) Obiectele prevăzute la alin.(1) se remit chiar și atunci când mandatul european de arestare nu se poate executa din cauza decesului sau evadării persoanei urmărite.

(3) În cazul în care bunurile sunt supuse confiscării în România, autoritatea judiciară de executare va putea refuza remiterea acestora sau va putea să o efectueze temporar, dacă acest lucru este necesar bunei desfășurări a procesului penal aflat pe rolul autorităților judiciare române.

ARTICOLUL 99

Concursul de cereri

(1) În cazul în care două sau mai multe state membre au emis un mandat european de arestare în legătură cu aceeași persoană, autoritatea judiciară de executare română va decide asupra priorității de executare, ținând seama de toate circumstanțele și, în special, de locul săvârșirii și gravitatea infracțiunii, de data emiterii mandatelor, precum și de împrejurarea că mandatul a fost emis în vederea urmăririi penale, a judecății sau în vederea executării unei pedepse sau unei măsuri de siguranță. Autoritatea judiciară de executare română va putea solicita, dacă este cazul, avizul Eurojust cu privire la această hotărâre.

(2) În cazul concurenței între un mandat european de arestare și

o cerere de extrădare prezentată de către un stat terț, autoritatea judiciară de executare română va decide, luând în considerare toate circumstanțele și în special cele prevăzute la alin.(1) și cele prevăzute în convenția de extrădare aplicabilă în relația cu statul terț. În cazul în care va da prioritate cererii de extrădare, se vor aplica dispozițiile Titlului II.

(3) În cazul în care decide să se acorde întâietate cererii de extrădare, autoritatea judiciară de executare română va aduce acest lucru la cunoștința autorității emitente a mandatului european de arestare.

(4) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere obligațiilor derivate din calitatea de parte la Statutul Curții Penale Internaționale.

CAPITOLUL IV ALTE DISPOZIȚII

ARTICOLUL 100 Regula specialității

(1) Consimțământul sau autorizarea pentru judecarea sau executarea unei pedepse sau măsuri de siguranță, pentru orice infracțiune comisă înainte de predarea unei persoane, alta decât cea care a motivat această predare statului român, se prezumă cu condiția ca statul autorității judiciare de executare să fi informat Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene despre dispoziția sa favorabilă în această privință, cu excepția cazului special în care autoritatea judiciară de executare declară contrariul în hotărârea sa de predare.

(2) Dacă s-a formulat declarația prevăzută la alin.(1), persoana predată autorităților române nu va putea fi judecată sau privată de libertate pentru o altă infracțiune comisă înainte de predarea sa, cu excepția cazului în care statul de executare a mandatului autorizează acest lucru. În acest scop, autoritatea judiciară emitentă română va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art.79 alin.(1).

(3) În situația în care România este statul de executare, statul emitent va trebui să solicite autorizarea la care se referă alin.(2), iar autoritatea judiciară română de executare va decide în termen de cel mult 30 zile de la primirea cererii, dacă infracțiunea care motivează cererea a fost motivul predării în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art.89.

(4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când

intervine una dintre următoarele circumstanțe:

- a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înaintea predării;
- b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia;
- c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate, sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;
- d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate;
- e) când la terminarea procesului penal, nu se aplică o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță.

ARTICOLUL 101

Tranzitul

(1) Tranzitul pe teritoriul României al unei persoane, în vederea executării unui mandat european de arestare, se acordă la cererea statului emitent, care trebuie să prezinte următoarele date:

- a) existența unui mandat european de arestare;
- b) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului european;
- c) încadrarea juridică a faptei;
- d) descrierea împrejurărilor în care infracțiunea a fost săvârșită, inclusiv data și locul.

(2) Cererea și informațiile prevăzute la alin.(1) nu trebuie prezentate în cazul tranzitului aerian fără escală, cu excepția cazului în care s-ar produce o aterizare forțată.

(3) Cererea și informațiile privind tranzitul se transmit Ministerului Justiției, care le înaintează, de îndată, Curții de Apel București.

(4) Curtea de Apel București, în complet format din doi

judecători ai Secției Penale, se pronunță cu privire la cererea de tranzit, în ziua primirii acesteia, prin încheiere dată în camera de consiliu.

(5) Încheierea este definitivă și se comunică imediat Ministerului Justiției, care informează de îndată statul emitent.

(6) În cazul în care persoana ce face obiectul mandatului european are cetățenia română, tranzitul nu este acordat decât dacă este îndeplinită condiția prevăzută la art.87 alin.(2).

ARTICOLUL 102

Predarea ulterioară

(1) Consimțământul la predarea de către statul român a unei persoane către alt stat membru, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, se presupune că a fost dat de toate acele state de executare care au informat Secretariatul General asupra dispoziției favorabile în această privință, mai puțin în cazul special în care autoritatea judiciară de executare declară contrariul în hotărârea de predare.

(2) Consimțământul autorității judiciare de executare din alt stat nu este necesar la predarea de către statul român a unei persoane care i-a fost predată în executarea unui mandat european pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

a) dacă persoana urmărită, având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate, sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

b) dacă persoana urmărită a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat de arestare european. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale;

c) dacă persoana urmărită renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art.100 alin.(4) lit.a)-c).

(3) În situațiile nereglementate în alin.(2), este necesară aprobarea autorității judiciare de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art.77, anexând cererii informațiile

prevăzute la art.79 alin.(1) și însoțite de o traducere.

(4) Când România nu a formulat declarația la care se referă alin.(1), consimțământul statului român la predarea unei persoane de către statul emitent unui stat terț, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune anterioară predării sale de către statul român, se exprimă pe baza cererii de autorizare formulate de către statul emitent. Cererea se aprobă de către autoritatea română de executare în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia, dacă infracțiunea care motivează cererea constituie motiv de predare în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art.89.

ARTICOLUL 103

Predarea ulterioară unei extrădări

(1) În cazul în care persoana urmărită a fost extrădată în România dintr-un stat terț, și de care aceasta a fost protejată prin dispozițiile acordului în baza căruia a fost extrădată, referitoare la regula specialității, autoritatea judiciară română de executare va solicita autorizarea statului care a extrădat-o pentru a putea fi predată statului emitent. Termenele prevăzute la art.95 vor începe să curgă de la data la care regula specialității încetează să se aplice.

(2) În timp ce soluționează cererea de autorizare, autoritatea judiciară română de executare va continua să asigure condițiile materiale necesare pentru o predare efectivă.

ARTICOLUL 104

Extrădarea ulterioară

(1) Extrădarea unei persoane care a fost predată în România în baza unui mandat european de arestare, solicitată ulterior de către un stat care nu este membru al Uniunii Europene, nu se poate acorda fără consimțământul autorității judiciare de executare care a aprobat predarea.

(2) În cazul în care autoritățile judiciare române au acordat predarea unei persoane unui alt stat membru al Uniunii Europene, în baza unui mandat european de arestare, iar autoritățile judiciare emitente solicită consimțământul de a extrăda persoana urmărită către un terț stat care nu este membru al Uniunii Europene, consimțământul va fi acordat

în conformitate cu instrumentele bilaterale sau multilaterale la care România este parte, luându-se în considerare cererea de extrădare.

ARTICOLUL 105

Imunități și privilegii

(1) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare se bucură de imunitate în România, autoritatea judiciară de executare va solicita fără întârziere autorității competente ridicarea acestui privilegiu.

(2) Dacă ridicarea imunității este de competența unui alt stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi formulată de autoritatea judiciară care a emis mandatul european de arestare. Autoritatea judiciară de executare va comunica această împrejurare autorității judiciare emitente.

(3) În timpul în care cererea de retragere a imunității la care se referă alin.(2) este în curs de soluționare, autoritatea judiciară de executare ia măsurile pe care le consideră necesare pentru a garanta predarea efectivă când persoana a încetat să se mai bucure de privilegiul imunității.

(4) Termenele prevăzute la art.95 încep să curgă de la data când autoritatea judiciară de executare a fost informată despre ridicarea sau retragerea imunității.

(5) Când persoana la care se referă mandatul european de arestare a ajuns în România, ca urmare a extrădării dintr-un stat terț care nu este membru al Uniunii Europene, iar predarea este limitată la infracțiunea pentru care s-a acordat, termenele prevăzute la alineatul precedent încep să curgă din momentul în care autoritățile statului care a extrădat persoana urmărită își dau acordul ca regula specialității să rămână fără efect, iar persoana poate fi predată statului emitent al mandatului european. Până la luarea deciziei, autoritatea judiciară de executare va lua măsurile necesare pentru a se efectua predarea, dacă este cazul.

ARTICOLUL 106

Relația cu alte instrumente juridice

Condițiile, cerințele și procedura de emitere și de executare a mandatului european de arestare sunt cele stabilite în prezenta lege, cu excepția celor prevăzute în convențiile bilaterale sau multilaterale la care

România este parte, în care se simplifică sau se facilitează procedura de predare, în conformitate cu dispozițiile paragrafului 2 al art.31 al Deciziei-cadru nr.2002/584/JAI/ a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

ARTICOLUL 107

Transmiterea mandatului european prin intermediul Rețelei Judiciare Europene

Transmiterea mandatului european de arestare se va putea efectua prin intermediul sistemului de telecomunicații protejat de Rețeaua Judiciară Europeană, reglementat prin Decizia 2002/187/JAI, din 28 februarie 2002, în momentul în care acesta va fi operativ.

ARTICOLUL 108

Dispoziții tranzitorii

(1) Dispozițiile din prezentul titlu se aplică mandatelor europene de arestare și predare care se emit ulterior intrării sale în vigoare, chiar atunci când se referă la fapte anterioare acestei date.

(2) Procedurile de extrădare în curs în momentul intrării în vigoare a prezentului titlu vor continua să se soluționeze potrivit Titlului II.

TITLUL IV

TRANSFERUL DE PROCEDURI ÎN MATERIE PENALĂ

CAPITOLUL I

CEREREA DE TRANSFER A PROCEDURII PENALE

ARTICOLUL 109

Dispoziții generale

Exercitarea unei proceduri penale sau continuarea unei proceduri inițiate de autoritățile judiciare române competente, pentru o faptă care constituie infracțiune conform legii române, pot fi transferate unui stat străin care declară că le preia, în condițiile prevăzute în prezentul titlu.

ARTICOLUL 110**Condiții speciale**

(1) Autoritățile judiciare române pot solicita transferul exercitării urmăririi penale sau al judecării sau continuarea acestora într-un stat străin dacă, în afara condițiilor generale prevăzute de prezenta lege, sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții speciale:

a) fapta constituie infracțiune, potrivit legii române și legii statului solicitat;

b) fapta este sancționată de lege cu o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 2 ani;

c) transferul procedurii penale servește intereselor unei bune administrări a justiției sau favorizează reintegrarea socială în caz de condamnare.

(2) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin.(1), transferul procedurii penale poate avea loc și în următoarele cazuri:

a) inculpatul se află în executarea unei pedepse pe teritoriul statului solicitat, pentru o infracțiune mai gravă decât cea comisă în România;

b) inculpatul are domiciliul pe teritoriul statului solicitat și, în temeiul legii acestui stat, extrădarea este refuzată sau ar fi refuzată în cazul formulării unei cereri.

(3) Transferul procedurii penale poate fi solicitat și atunci când autoritățile judiciare române consideră că prezența inculpatului la judecată nu poate fi asigurată și acest lucru este posibil în statul străin.

ARTICOLUL 111**Procedura de transfer**

(1) Transferul procedurii penale se solicită de instanța română competentă să soluționeze cauza în primă instanță.

(2) Cererea de transfer a procedurii penale este formulată în baza unei încheieri prin care instanța dispune, motivat, transferul.

(3) Instanța poate dispune transferul procedurii la cererea motivată a Ministerului Public sau a inculpatului, ori din oficiu.

(4) Dacă inculpatul se află în străinătate, acesta poate să ceară, personal sau prin reprezentant legal ori prin avocat, transferul procedurii penale, direct sau prin intermediul autorităților statului străin ori al oficiilor consulare române, care o transmit autorității centrale.

(5) Încheierea prevăzută la alin.(2) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare sau de la comunicare, după caz.

(6) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent.

(7) Cererea este transmisă Ministerului Justiției, însoțită de copii autentice ale tuturor actelor de procedură întocmite în cauză.

ARTICOLUL 112

Transmiterea cererii

Ministerul Justiției asigură transmiterea cererii de transfer a procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.

ARTICOLUL 113

Efectele transferului

(1) După ce transferul procedurii penale a fost aprobat de statul solicitat, nici o alta procedură pentru aceeași faptă nu mai poate fi începută de autoritățile judiciare române.

(2) Suspendarea cursului prescripției răspunderii penale se menține până la soluționarea cauzei de către autoritățile competente ale statului solicitat.

(3) Statul român redobândește dreptul de a începe, sau, după caz, de a relua urmărirea penală pentru acea faptă dacă:

a) statul solicitat îl informează că nu poate finaliza urmărirea penală ce i-a fost transferată;

b) ulterior, ia cunoștință de existența unui motiv care, potrivit dispozițiilor prezentei legi, ar împiedica cererea de transfer a procedurii penale.

(4) În caz de condamnare, hotărârea pronunțată în procedura inițiată sau continuată în statul solicitat, rămasă definitivă, se înscrie în cazierul judiciar și produce aceleași efecte ca și când ar fi fost pronunțată de o instanță română.

CAPITOLUL II

PRELUAREA URMĂRIRII SAU A PROCEDURII PENALE

ARTICOLUL 114

Cererea de preluare a procedurii penale

(1) Orice cerere de preluare a procedurii penale adresată de un stat străin parchetelor sau instanțelor române se înaintează, după caz, Ministerului Justiției sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Cererea de preluare a urmăririi penale se soluționează de parchetul de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia domiciliază sau a fost identificată persoana urmărită. Cererea de preluare a judecății se soluționează de secția penală a curții de apel în circumscripția căreia domiciliază sau a fost identificată persoana urmărită.

(3) Procurorul general competent sau procurorul desemnat de acesta dispune asupra urmăririi date cererii în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală.

(4) Cererea de preluare a judecății se transmite de Ministerul Justiției parchetului de pe lângă curtea de apel competentă să o soluționeze. Procurorul general competent sesizează curtea de apel cu propunerea de admitere sau respingere a cererii.

(5) O dată investită cu o cerere de preluare a judecății, curtea de apel competentă dispune prin încheiere motivată asupra admisibilității cererii. Încheierea este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(6) În cazul în care cererea a fost considerată admisibilă, judecata continuă potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

(7) Statul român va face cunoscut satului solicitant, prin intermediul uneia dintre autoritățile prevăzute la alin.(1), după caz, modul de soluționare a cererii de transfer al procedurii penale și va transmite autorității străine competente o copie a hotărârii definitive pronunțate în cauză.

TITLUL V

RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRÂRIILOR PENALE

CAPITOLUL I

RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRÂRIILOR PENALE STRĂINE

ARTICOLUL 115

Dispoziții generale

(1) Hotărârile penale străine rămase definitive pot fi executate în România în condițiile prevăzute de prezentul titlu.

(2) În vederea executării pe teritoriul României a unei hotărâri penale străine, autoritățile competente ale statului de condamnare formulează o cerere de recunoaștere și executare.

ARTICOLUL 116

Condiții speciale de admisibilitate

(1) Cererea de recunoaștere și executare este admisibilă atunci când sunt îndeplinite, pe lângă condițiile generale stabilite de prezenta lege, următoarele condiții speciale:

a) condamnarea este pronunțată pentru o faptă penală de competența instanțelor statului solicitat;

b) în cazul în care condamnarea a fost pronunțată în absența condamnatului, acesta a avut posibilitatea legală de a recurge la o nouă procedură de judecată sau de a exercita o cale de atac împotriva hotărârii;

c) hotărârea de condamnare nu conține dispoziții contrare principiilor fundamentale de ordine publică ale statului român;

d) fapta nu face obiectul urmăririi penale în România;

e) fapta constituie infracțiune, potrivit legii penale române;

f) condamnatul este cetățean român, străin sau apatrid cu domiciliul în România;

g) executarea hotărârii în România poate servi la favorizarea reintegrării sociale a condamnatului sau la repararea pagubei provocate de infracțiune;

h) durata pedepselor sau măsurilor de siguranță aplicate prin hotărâre este mai mare de un an;

i) condamnatul își dă consimțământul.

(2) Hotărârea străină poate fi de asemenea executată dacă condamnatul se află în executarea, în România, a unei pedepse pentru o altă faptă decât cea stabilită prin sentința a cărei executare este cerută.

(3) Executarea unei hotărâri străine prin care a fost aplicată o pedeapsă sau o măsură de siguranță este de asemenea admisibilă, chiar dacă condițiile prevăzute la alin.(1) lit. h) și i) nu sunt îndeplinite, atunci când extrădarea condamnatului a fost refuzată pentru faptele la care se referă hotărârea a cărei executare se solicită.

(4) Dispozițiile alin.(3) sunt de asemenea aplicabile, în baza acordului dintre România și statul interesat, după audierea persoanei în cauză, în cazurile în care se aplică o măsură de expulzare ulterioară executării pedepsei.

(5) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin.(1), și atunci când România a acordat, în prealabil, extrădarea cetățeanului român.

ARTICOLUL 117

Executarea hotărârilor pronunțate de autoritățile administrative

Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative, pentru fapte asimilate infracțiunilor, astfel cum acestea sunt definite prin Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, este posibilă, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea să exercite o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești.

ARTICOLUL 118

Limitele executării

(1) Executarea hotărârii străine este limitată la:

a) executarea unei pedepse privative de libertate, a unei măsuri de siguranță privative de libertate sau a amenzii, dacă, după caz, există pe teritoriul României bunuri suficiente pentru a garanta, în întregime sau parțial, această executare;

b) executarea măsurii de siguranță a confiscării speciale;

c) executarea dispozițiilor civile dintr-o hotărâre penală străină, dacă partea interesată o cere.

(2) Plata cheltuielilor de procedură este limitată la cheltuielile datorate statului solicitant.

(3) Executarea pedepsei amenzii se face în lei, la cursul de schimb oficial al zilei.

(4) Pedepsele complementare și accesorii, precum și măsurile de siguranță nu vor fi executate decât în cazurile în care au corespondent în legea română.

ARTICOLUL 119

Procedura de recunoaștere

(1) Cererea de recunoaștere a hotărârii străine a cărei executare se solicită se transmite Ministerului Justiției.

(2) Cererea este însoțită de o copie autentică a hotărârii prevăzute la alin.(1) și, după caz, de o declarație prin care condamnatul își exprimă consimțământul, în condițiile prevăzute la art.116 alin.(1) lit.i), precum și de o informare asupra duratei arestului preventiv sau a părții de pedeapsă executate până la data prezentării cererii.

(3) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează controlul de regularitate internațională a cererii, după care, după caz, o transmite procurorului general competent, în vederea sesizării instanței competente, ori o restituie, motivat.

ARTICOLUL 120

Autorități judiciare competente

Autoritățile judiciare române competente sunt curtea de apel în circumscripția căreia, după caz, domiciliază, își are reședința sau a fost identificat condamnatul, și, respectiv, parchetul de pe lângă aceasta.

ARTICOLUL 121

Legea aplicabilă și efectele executării

(1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române.

(2) Hotărârile străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române.

(3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat.

(4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin cât și de statul român.

(5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin.(4).

(6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale a acestei pedepse.

CAPITOLUL II

EXECUTAREA HOTĂRĂRILOR PENALE ROMÂNE ÎN STRĂINĂTATE

ARTICOLUL 122

Condiții

(1) Executarea unei hotărâri judecătorești române poate fi delegată unui stat străin în unul din următoarele cazuri:

- a) condamnatul este cetățean al statului solicitat sau al unui stat terț sau este apatrid și are domiciliul pe teritoriul acelui stat;
- b) condamnatul este cetățean român cu domiciliul pe teritoriul statului solicitat sau are și cetățenia statului solicitat;
- c) potrivit legii statului solicitat, extrădarea condamnatului în România în vederea executării pedepsei nu este admisibilă;
- d) există motive să se creadă că executarea hotărârii în statul solicitat poate favoriza reintegrarea socială a condamnatului;
- e) condamnatul, după ce a fost informat asupra consecințelor executării în străinătate, își dă consimțământul;
- f) durata pedepsei aplicate este mai mare de un an.

(2) Delegarea este, de asemenea, admisibilă dacă condamnatul se află în executarea unei pedepse privative de libertate în statul străin pentru o altă faptă decât cea care a motivat condamnarea în România.

(3) Executarea în străinătate a unei hotărâri române prin care se dispune o pedeapsă sau măsură de siguranță este de asemenea admisibilă, chiar dacă condițiile prevăzute la lit.d) și e) ale alin.(1) nu

sunt îndeplinite, atunci când condamnatul se află pe teritoriul statului străin și extrădarea pentru faptele menționate în hotărâre nu este posibilă sau este refuzată.

(4) Dispozițiile alin.(3) sunt de asemenea aplicabile, dacă împrejurările cauzei o cer, în baza unui acord cu statul străin, atunci când se aplică măsura de siguranță a expulzării.

(5) Delegarea se acordă cu condiția neagravării, în statul străin, a pedepsei aplicate prin hotărârea pronunțată în România.

ARTICOLUL 123

Efectele formulării unei cereri de recunoaștere

(1) Acceptarea de către statul străin a delegării executării are ca efect renunțarea de către statul român la executarea hotărârii pe teritoriul României.

(2) Dispozițiile alin.(1) nu împiedică statul român să redobândească dreptul la executarea hotărârii în cazul în care condamnatul se sustrage de la executare sau, în cazul unei pedepse pecuniare, începând din momentul în care a fost informat de neexecutarea totală sau parțială a acestei pedepse.

ARTICOLUL 124

Procedura

(1) Cererea de delegare a executării unei hotărâri într-un stat străin este formulată de instanța de executare, din oficiu, sau la cererea procurorului competent ori a condamnatului, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.122.

(2) La cerere se anexează actele prevăzute la art.119.

(3) Atunci când este necesar consimțământul condamnatului, acesta va fi dat în camera de consiliu a instanței de executare, exceptând cazul în care condamnatul se află în străinătate; în acest caz, consimțământul poate fi dat în fața unei funcționar consular român sau în fața autorității judiciare străine competente.

(4) În cazul în care condamnatul se află în România și nu a formulat el însuși cererea prevăzută la alin.(1), procurorul competent procedează la notificarea acestuia.

(5) Lipsa unui răspuns al condamnatului echivalează cu consimțământul la formularea cererii, fapt asupra căruia este informat prin notificare.

CAPITOLUL III

DESTINAȚIA AMENZILOR ȘI OBIECTELOR SECHESTRATE

ARTICOLUL 125

Destinația amenzilor și a obiectelor confiscate

(1) Sumele de bani rezultate în urma executării amenzilor aplicate prin hotărâri străine de condamnare revin statului român.

(2) La cererea statului de condamnare, sumele de bani prevăzute la alin.(1) pot fi predate acestuia în măsura în care, în circumstanțe similare, sumele de bani rezultate în urma executării amenzilor aplicate prin hotărâri de condamnare pronunțate în România sunt remise statului român.

(3) Obiectele confiscate în temeiul unei hotărâri străine revin statului român, dar la cererea statului de condamnare, ele îi pot fi predate atunci când prezintă un interes deosebit pentru acest stat și există garanția reciprocității.

(4) Dispozițiile alin.(1) – (3) se aplică în mod corespunzător în caz de delegare a executării unei hotărâri judecătorești române într-un stat străin.

TITLUL VI

TRANSFERAREA PERSOANELOR CONDAMNATE

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

ARTICOLUL 126

Declarația de cooperare

Statul român asigură, la cererea unui stat străin, în condițiile prezentului titlu, asistență în materia transferării persoanelor condamnate.

ARTICOLUL 127

Dreptul aplicabil

(1) Prezenta lege se aplică în domeniul transferării persoanelor condamnate, în conformitate cu normele cuprinse în convențiile

internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe bază de reciprocitate.

(2) Dispozițiile prezentei legi se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin convențiile internaționale la care se referă alin.(1).

(3) Prezenta lege nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferarea în străinătate a deținuților, în scopul audierii acestora în calitate de martori sau al confruntării.

(4) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului, statul român va indica instrumentul internațional în temeiul căruia cererea este formulată.

ARTICOLUL 128

Obiectivul transferării persoanelor condamnate

(1) O persoană condamnată definitiv pe teritoriul României, poate fi transferată pe teritoriul statului al cărui resortisant este, în vederea executării pedepsei, potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) În temeiul reciprocității convenționale, prevederile alin.(1) se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat.

(3) Persoana condamnată se poate adresa statului de condamnare ori statului de executare, pentru a fi transferată în vederea executării pedepsei.

(4) Transferarea poate fi cerută fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

ARTICOLUL 129

Condițiile transferării

Transferarea unei persoane condamnate în vederea executării pedepsei poate avea loc numai în următoarele condiții:

- a) condamnatul este resortisant al statului de executare;
- b) hotărârea este definitivă;
- c) la data primirii cererii de transferare, condamnatul mai are de executat cel puțin 6 luni din durata pedepsei. În cazuri excepționale, în baza acordului între statele implicate, transferarea poate avea loc chiar dacă partea de pedeapsă neexecutată este mai mică de 6 luni;

d) transferul este consimțit de către persoana condamnată sau dacă, în raport cu vârsta ori cu starea fizică sau mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare al cărui resortisant este;

e) faptele care au atras condamnarea constituie infracțiuni, potrivit legii statului de executare;

f) statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar, transferarea nu poate avea loc.

ARTICOLUL 130

Cereri și răspunsuri

(1) Cererea de transferare, precum și răspunsul la aceasta trebuie formulate în scris.

(2) Cererea se adresează de către autoritatea competentă a statului solicitant, autorității competente a statului solicitat. Răspunsul se comunică pe aceeași cale.

(3) Autoritatea competentă potrivit alin.(2) este, în cazul statului român, Ministerul Justiției, iar în cazul statului străin, în înțelesul prezentei legi, autoritatea centrală competentă.

(4) Statul român solicitat va informa statul străin solicitant, în cel mai scurt termen, asupra hotărârii sale privind acceptarea sau refuzul transferării solicitate.

ARTICOLUL 131

Dreptul aplicabil

Cererile de transferare adresate statului român se soluționează potrivit dreptului intern român, în afară de cazurile în care, prin prezenta lege se prevede altfel.

ARTICOLUL 132

Cadrul juridic

Dispozițiile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român are calitatea de stat de executare.

CAPITOLUL II PROCEDURA

Secțiunea 1 Statul român ca stat de condamnare

ARTICOLUL 133 Obligația de a furniza informații

(1) Orice persoană condamnată de către o instanță română, căreia i se pot aplica prevederile prezentei legi, căreia îi sunt aplicabile dispozițiile prezentului titlu trebuie să fie informată în scris, prin grija Ministerului Justiției, despre conținutul exact al convenției internaționale incidente.

(2) În cazul în care condamnatul s-a adresat statului român, ca stat de condamnare, în vederea transferării sale, Ministerul Justiției va informa despre aceasta autoritatea centrală competentă a statului de executare, în cel mai scurt termen, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

(3) Informațiile trebuie să cuprindă:

- a) numele, data și locul nașterii condamnatului;
- b) dacă este cazul, adresa condamnatului în statul de executare;
- c) o expunere a faptelor care au atras condamnarea;
- d) natura, durata și data începerii executării pedepsei.

(4) În cazul în care condamnatul s-a adresat statului de executare în vederea transferării sale, statul român va comunica acestui stat, la cerere, informațiile prevăzute la alin.(3).

(5) Condamnatul trebuie să fie informat în scris despre orice demers întreprins de către oricare dintre cele două state în aplicarea prevederilor alin.(1)-(4), precum și despre orice hotărâre luată de unul dintre aceste state cu privire la cererea de transferare.

ARTICOLUL 134 Înscrișuri ajutătoare

(1) În scopul soluționării cererii de transferare, statul român solicită statului de executare transmiterea următoarelor acte:

- a) un document sau o declarație care să ateste că persoana condamnată este resortisant al statului de executare;

b) o copie de pe dispozițiile legale ale statului de executare, din care să rezulte că faptele care au determinat pronunțarea hotărârii în statul de condamnare constituie infracțiuni, potrivit legii statului de executare;

c) o declarație conținând informațiile privitoare la procedura pentru care se va opta, în vederea punerii în executare a condamnării. Dispozițiile art.145 și art.146 se aplică în mod corespunzător.

(2) Cu excepția cazului în care unul dintre cele două state nu își dă acordul la transferare, statul român comunică statului de executare următoarele:

a) copia autentică a hotărârii de condamnare definitive, precum și o copie a dispozițiilor legale aplicabile;

b) un document menționând durata condamnării deja executate, inclusiv informații asupra oricărei detenții provizorii, asupra reducerii pedepsei, sau un alt act privind stadiul executării condamnării;

c) declarația privind consimțământul la transferare, prevăzut la art. 129 lit. d);

d) dacă este cazul, orice raport sau constatare medico-legală ori alte acte medicale care atestă starea fizică și mentală a condamnatului, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului român și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în statul de executare, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială efectuată în cauză.

(3) Statul român poate solicita statului de executare transmiterea oricăruia dintre documentele prevăzute la alin.(1) înainte de a formula cererea de transferare sau de pronunțare a hotărârii de acceptare ori de refuzare a transferării.

(4) Dispozițiile alin.(3) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul de executare solicită statului român transmiterea documentelor prevăzute la alin.(2).

ARTICOLUL 135

Consimțământul condamnatului

(1) Statul român va proceda în așa fel încât persoana care ar urma să își dea consimțământul la transferare, în temeiul art.129 lit.d), să o facă de bunăvoie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

(2) Statul român trebuie să dea statului de executare posibilitatea să verifice, prin intermediul unui consul sau al altui funcționar desemnat de acord cu statul de executare, că acest consimțământ a fost dat în condițiile alin.(1).

ARTICOLUL 136

Efectul transferării pentru statul de condamnare

(1) Preluarea condamnatului de către autoritățile statului de executare suspendă executarea pedepsei în România.

(2) Statul român nu mai poate să asigure executarea ori să continue executarea condamnării atunci când statul de executare consideră, potrivit legii, ca terminată executarea condamnării.

ARTICOLUL 137

Căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de condamnare

(1) Dreptul de a exercita căile extraordinare de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii definitive de condamnare aparține statului român, ca stat de condamnare. Condamnatul poate să exercite sau, după caz, să solicite exercitarea unei căi extraordinare de atac, chiar după transferare.

(2) Dispozițiile alin.(1) nu au legătură cu procedura conversiunii condamnării, reglementată prin art.146.

ARTICOLUL 138

Procedura prealabilă

(1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției din România. La primirea cererii, Ministerul Justiției solicită să îi fie transmise, în regim de urgență:

a) de către instanța de executare, actele și informațiile la care se referă art.133 alin.(3) și art.134 alin.(2) lit.a) - c);

b) de către Direcția Generală a Penitenciarelor, actele prevăzute la art.134 alin.(2) lit.d).

(2) După primirea actelor și informațiilor prevăzute la alin.(1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la

care va solicita, totodată, transmiterea documentelor prevăzute la art.134 alin.(1), precum și hotărârea privind acceptarea cererii de transferare.

(3) Prevederile alin.(2) nu sunt aplicabile dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferării. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(4) Dacă soluția de refuz a transferării, prevăzută la alin.(3) rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea condamnatului se va face în timp util, conform art.133 alin.(5), prin intermediul Direcției Generale a Penitenciarelor.

ARTICOLUL 139

Soluții

(1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi controlului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutătoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art.135 alin.(2).

(2) Procurorul general, primind cererea și actele prevăzute la alin.(1), procedează la luarea unei declarații condamnatului, pentru a se asigura că acesta și-a dat consimțământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condițiile prevăzute la art.134 alin.(1). Declarația condamnatului se consemnează într-un proces-verbal, care se semnează de către procuror și persoana condamnată.

(3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscripție se află locul de detenție, ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul acestuia.

(4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la

cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare.

(5) Împotriva sentinței pot declara recurs, în termen de 5 zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu, sau la cererea ministrului justiției, precum și condamnatul. Dispozițiile alin.(4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare, cu privire la soluția definitivă pronunțată de către instanțele românești asupra cererii de transferare. Prevederile art.138 alin.(4) teza a 2-a sunt aplicabile.

(7) Dacă transferarea condamnatului a fost acceptată, Ministerul Justiției informează despre aceasta Ministerul Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă.

(8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează și se refugiază pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român poate să adreseze acestui stat o cerere de preluare a executării condamnării. Cererea se formulează de către procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța de executare. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat condamnatul să ia măsura arestării acestuia sau orice altă măsură pentru a garanta că evadatul va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. După traducerea cererii și a actelor-anexe acestea se transmit Ministerului Justiției, spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.

ARTICOLUL 140

Refuzul opțional al transferării

Cererea de transferare a persoanei condamnate poate fi refuzată, în principal, pentru următoarele motive:

a) persoana a fost condamnată pentru infracțiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;

b) pedeapsa prevăzută de legea statului de executare este vădit superioară sau inferioară în raport cu cea stabilită prin hotărârea instanței române;

c) există indicii suficiente că, o dată transferat, condamnatul ar putea fi pus în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față

de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române;

d) persoana condamnată nu a reparat pagubele produse prin infracțiune, și nu a plătit cheltuielile la care a fost obligată prin hotărârea instanței române și nici nu a garantat plata despăgubirilor;

e) dacă există indicii suficiente că statul de executare nu va respecta regula specialității.

Secțiunea a 2-a ***Statul român ca stat de executare***

ARTICOLUL 141

Acte necesare

(1) Statul român are obligația de a furniza, la cererea statului de condamnare, actele prevăzute la art.134 alin.(1).

(2) Prevederile art.134 alin.(2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 142

Consimțământul condamnatului

Statul român va solicita oficiului consular român competent, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, să obțină de la condamnat sau de la reprezentantul acestuia o declarație în care să se consemneze consimțământul la transfer, exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor juridice care decurg din transferarea condamnatului în România.

ARTICOLUL 143

Probe necesare soluționării cererii

(1) Oficiul consular român va fi solicitat să întocmească un înscris asupra situației sociale și familiale a condamnatului, ținând seama de afirmațiile acestuia și indicând posibilitățile sale de readaptare în România.

(2) Statul român va cere autorității centrale din statul de condamnare să îi furnizeze o copie de pe cazierul judiciar al condamnatului, precum și informații privitoare la eventualele relații întreținute de acesta cu medii sociale criminogene.

ARTICOLUL 144

Efectele transferării pentru statul de executare

(1) Autoritățile competente ale statului român sunt obligate:

a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judecătorești, în condițiile enunțate la art.145;

b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare printr-o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile enunțate la art.145.

(2) La cererea statului de condamnare, statul român este obligat să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, care dintre cele două proceduri prevăzute la alin.(1) va fi urmată.

(3) Executarea pedepsei este guvernată de legea statului de executare.

ARTICOLUL 145

Continuarea executării

În cazul în care statul român optează pentru continuarea executării pedepsei aplicate în statul de condamnare, el trebuie să respecte felul și durata pedepsei prevăzute în hotărârea de condamnare.

ARTICOLUL 146

Conversiunea condamnării

(1) Dacă felul pedepsei aplicate sau durata acesteia este incompatibilă cu legislația română, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de legea română pentru faptele care au atras condamnarea. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește felul pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare și, în nici un caz, nu poate să agraveze situația condamnatului.

(2) În cazul schimbării condamnării se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte următoarele condiții:

a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul

de condamnare;

b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;

c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat;

d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.

(3) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri în scopul de a asigura prezența ei pe teritoriul statului român până la finalizarea acestei proceduri.

ARTICOLUL 147 **Încetarea executării**

Executarea pedepsei încetează de îndată ce statul român a fost informat de către statul de condamnare despre orice hotărâre sau măsură care atrage imposibilitatea continuării executării.

ARTICOLUL 148 **Informații privind executarea**

Statul român va furniza informații statului de condamnare în ceea ce privește executarea pedepsei în următoarele situații:

- a) când pedeapsa a fost executată sau considerată ca executată;
- b) în cazul în care condamnatul a evadat;
- c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.

ARTICOLUL 149 **Acceptarea sau respingerea cererii**

(1) În cazul în care Ministerul Justiției din România primește o cerere de transferare din partea unui resortisant român condamnat într-un alt stat, înștiințează despre această cerere autoritatea centrală din statul de condamnare, căreia îi solicită totodată informațiile prevăzute la art.133 alin.(3), documentele prevăzute la art.134 alin.(2), precum și o declarație precizând dacă autoritățile competente își dau consimțământul la transfer.

(2) Dacă cererea de transferare este refuzată, Ministerul Justiției îl înștiințează despre aceasta pe condamnat.

(3) Dacă cererea este aprobată, Ministerul Justiției transmite autorității centrale din statul de condamnare documentele prevăzute la art.134 alin.(1).

(4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art.145 sau art.146, după caz.

(5) Hotărârea se motivează în termen de 3 zile și este supusă recursului în termen de 10 zile de la comunicare. Comunicarea hotărârii către condamnat se face prin fax sau prin alt mijloc de transmitere, la autoritatea centrală din statul de condamnare, de către Ministerul Justiției, în cel mai scurt timp posibil.

(6) Curtea de apel emite un mandat de executare a pedepsei, pe care Ministerul Justiției îl transmite autorității centrale competente din statul de condamnare, în vederea transferării persoanei condamnate.

(7) Predarea condamnatului va avea loc, de regulă, pe teritoriul statului de condamnare, iar preluarea acestuia de către statul român se face prin grija Ministerului Administrației și Internelor, cu înștiințarea Ministerului Justiției.

(8) Condamnatul transferat în România nu mai poate fi urmărit penal pentru aceeași infracțiune care a constituit obiectul condamnării în străinătate.

ARTICOLUL 150

Autoritățile judiciare competente

Autoritățile judiciare competente în procedurile la care se referă art.149 sunt Curtea de Apel București și parchetul de pe lângă aceasta.

ARTICOLUL 151

Reglementări convergente

Prevederile art.149 se completează cu cele ale art.138 și art.139, care se aplică în mod corespunzător.

ARTICOLUL 152

Refuzul opțional al transferării

Cererea de transferare a persoanei condamnate poate să fie refuzată, în principal, dacă:

a) procesul în care s-a pronunțat condamnarea nu s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile pertinente din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

b) împotriva condamnatului s-a pronunțat în România o hotărâre de condamnare pentru aceeași faptă ori este în curs o procedură penală având ca obiect aceeași faptă pentru care acesta a fost condamnat în străinătate;

c) persoana condamnată a părăsit România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;

d) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membrii ai unor organizații criminale, de natură să facă îndoielnică reinserția sa socială în România.

Secțiunea a 3 - a

Alte dispoziții

ARTICOLUL 153

Amnistia, grațierea și comutarea pedepsei

Autoritatea română competentă poate acorda amnistia, grațierea sau comutarea pedepselor aplicate persoanelor condamnate la care se referă prezenta lege.

ARTICOLUL 154

Tranzitul

(1) Statul român poate admite o cerere de tranzit pe teritoriul său, al unui condamnat, formulată de către un stat terț, dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat asupra transferării spre sau dinspre teritoriul său.

(2) Statul român poate refuza acordarea tranzitului:

a) dacă persoana condamnată este cetățean român sau apatrid cu domiciliul în România;

b) dacă fapta care a atras condamnarea nu constituie infracțiune, potrivit legii penale române.

(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea prevăzută la art.130 alin.(2). Hotărârea asupra cererii este dată de Curtea de Apel București, în camera de consiliu.

(4) Statul român căruia îi este cerută tranzitarea poate menține condamnatul în detenție pe perioada strict necesară tranzitării teritoriului său. Detenția este asigurată de către Ministerul Justiției.

(5) La cererea statului solicitant, statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alin.(4), nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății pe teritoriul statului român, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare. Asigurarea se dă de către Curtea de Apel București, prin hotărârea prevăzută la alin.(3).

(6) Cererea de tranzit nu este necesară dacă se folosește spațiul aerian românesc, și nu este prevăzută nici o aterizare pe teritoriul României.

ARTICOLUL 155

Supralegalizarea

Cu excepția înscrisurilor la care se referă art.134 alin.(2) lit.a), documentele transmise în aplicarea prezentei legi nu necesită supralegalizare.

ARTICOLUL 156

Cheltuieli

Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentului titlu sunt în sarcina statului de executare, cu excepția cheltuielilor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

ARTICOLUL 157

Aplicarea în timp

Dispozițiile prezentului titlu se aplică executării pedepselor pronunțate atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a prezentei legi.

TITLUL VII

COMISIILE ROGATORII INTERNAȚIONALE

ARTICOLUL 158

Obligația de executare

Statul român asigură îndeplinirea, în conformitate cu dispozițiile legii române, a comisiilor rogatorii în materie penală, care îi sunt adresate de către autoritățile judiciare ale statului solicitant.

ARTICOLUL 159

Comisia rogatorie internațională

Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară internațională care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități de același fel din alt stat, mandată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.

ARTICOLUL 160

Obiectul comisiei rogatorii

(1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere:

a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; ascultarea inculpatului, ascultarea părții vătămate, a celorlalte părți, a martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele, constatarea tehnico-științifică și constatarea medico-legală; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptările și înregistrările audio și video, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură;

b) transmiterea mijloacelor materiale de probă;

c) comunicarea de documente sau dosare.

(2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune.

(3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii

certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.

ARTICOLUL 161

Data și locul comisiei rogatorii

Dacă statul solicitant cere în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română.

ARTICOLUL 162

Perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul

(1) Comisiile rogatorii având ca obiect perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul sunt supuse următoarelor condiții:

a) infracțiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă de a da loc la extrădare în România, ca stat solicitat;

b) îndeplinirea comisiei rogatorii trebuie să fie compatibilă cu legea statului român.

(2) Condițiile prevăzute la alin.(1) pot să atragă regula reciprocității.

ARTICOLUL 163

Remiterea obiectelor și dosarelor

(1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs.

(2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.

ARTICOLUL 164

Audierile prin videoconferință

(1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile

judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să compară personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare.

(2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință.

(3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art.19, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul vor fi citați potrivit legii române.

(5) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audierea are loc în prezența magistratului român competent, asistat, după caz, de un interpret; magistratul român verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, magistratul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

c) audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;

d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;

e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat.

(6) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare

competente a statului solicitant.

(7) Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(8) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuiților sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

ARTICOLUL 165

Transmiterea spontană de informații

(1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat parte la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptat la Strasbourg la 8 noiembrie 2001, informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinatar să inițieze o procedură penală, sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară.

(2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin.(1). Statul destinatar este obligat să respecte condițiile impuse.

ARTICOLUL 166

Livrări supravegheate

(1) Autoritățile judiciare române competente vor autoriza, la cerere, în condițiile legii române, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare.

(2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române.

ARTICOLUL 167

Anchete sub acoperire

(1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire.

(2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române. În condițiile legii române, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.

ARTICOLUL 168

Echipele mixte de anchetă

(1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată limitată care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componența echipei este decisă de comun acord.

(2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când:

a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state;

b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză.

(3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată.

(4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componența echipei.

(5) Componenții echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de „membri”, în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de „membri detașați”.

(6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale:

a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente;

b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit.a).

(7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective.

(9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă.

(10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un

membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă, și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate, pot fi utilizate în scopurile următoare:

- a) în scopul pentru care a fost creată echipa;
- b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile;
- c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b);
- d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.

ARTICOLUL 169

Supravegherea transfrontalieră

(1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul acelui stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare, sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente.

(2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin.(1) va fi adresată Ministerului Justiției.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini ce acționează în cadrul anchetei judiciare sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una din faptele enumerate la alin.(5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat în timpul supravegherii Ministerului Justiției;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin.(1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere;

(4) Supravegherea prevăzută la alin.(1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții observatori trebuie să respecte dispozițiile prezentului

articol și legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin.(3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții observatori trebuie să fie în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții observatori pot purta armă de serviciu în timpul supravegherii; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții observatori nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) orice operațiune va face obiectul unui raport către autoritățile române competente;

h) autoritățile statului căreia îi aparțin agenții observatori, la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

a) omor;

b) viol;

c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;

d) falsificare de monede și alte valori;

e) furt și tăinuire în formă calificată;

f) delapidare;

g) lipsire de libertate în mod ilegal;

h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;

i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;

j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și a altor materii radioactive;

k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;

l) trafic de migranți;

m) abuz sexual asupra copiilor.

ARTICOLUL 170

Confiscarea

Bunurile provenite din săvârșirea infracțiunii care face obiectul cererii de comisie rogatorie vor fi confiscate potrivit prevederilor legislației în vigoare.

ARTICOLUL 171

Principiul specialității comisiei rogatorii

Statul român solicitant nu va folosi documentele și informațiile primite de la statul solicitat decât în scopul îndeplinirii obiectului comisiei rogatorii.

ARTICOLUL 172

Măsurile provizorii

La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate.

TITLUL VIII

ÎNFĂȚIȘAREA ÎN STATUL SOLICITANT A MARTORILOR, EXPERTILOR ȘI A PERSOANELOR URMĂRITE

ARTICOLUL 173

Înfățișarea anumitor martori sau experți

(1) Dacă statul român solicitant apreciază că înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților sale judiciare este în mod deosebit necesară, el va trebui să facă mențiune despre aceasta în cererea de înmânare a citației. Statul străin solicitat va comunica statului român răspunsul martorului sau expertului.

(2) În cazul prevăzut la alin.(1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al indemnizațiilor, precum și al cheltuielilor de călătorie și de ședere rambursabile.

(3) Dacă i se prezintă o cerere în acest sens, statul solicitat poate acorda un avans martorului sau expertului. Acest avans se va menționa în citație și va fi rambursat de către statul român solicitant.

ARTICOLUL 174

Nivelul cheltuielilor

Indemnizațiile cuvenite și cheltuielile de transport și de ședere, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și regulamentele în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.

ARTICOLUL 175

Neprezentarea martorului sau expertului

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, nici unei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din proprie inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.

ARTICOLUL 176

Refuzul de a depune mărturie

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața autorității judiciare a statului român solicitant refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage măsuri coercitive.

ARTICOLUL 177

Imunități

(1) Nici un martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat.

(2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui

martor care este bănuît că a săvârșit o infracțiune în legătură cu mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, alta decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat.

(3) Nici o persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație.

(4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.

ARTICOLUL 178

Transferul temporar al martorilor deținuți

(1) Orice persoană deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de statul solicitant, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către statul român și sub rezerva dispozițiilor art.177, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) Transferarea poate fi refuzată:

- a) dacă persoana deținută nu consimte la transferare;
- b) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul statului solicitant;
- c) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția; sau
- d) dacă alte considerente imperioase se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(3) În cazul prevăzut la alin.(1) și sub rezerva dispozițiilor art.154 alin.(2) lit.a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț, parte la Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg, la 20 aprilie 1959, al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției al statului solicitant

Ministerului Justiției al statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.

(4) România va putea să refuze acordarea tranzitului cetățenilor săi.

(5) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care statul solicitat pentru transferare nu cere punerea acesteia în libertate.

(6) Perioada în care persoana deținută a fost transferată, conform dispozițiilor prezentului articol, va fi dedusă din durata pedepsei aplicate.

(7) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerului Justiției.

(8) Dispozițiile alin.(7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

ARTICOLUL 179

Protecția martorilor

Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.

TITLUL IX

COMUNICAREA ACTELOR DE PROCEDURĂ

ARTICOLUL 180

Obligația de comunicare

Statul român va proceda la comunicarea către destinatarul aflat în România a actelor de procedură transmise în acest scop de către statul solicitant.

ARTICOLUL 181

Actele de procedură

Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală,

hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.

ARTICOLUL 182

Comunicarea și dovada comunicării

(1) Comunicarea actelor de procedură va putea fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele prevăzute de legislația română pentru înmânări analoage sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație.

(2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.

ARTICOLUL 183

Termenul necesar comunicării

Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.

ARTICOLUL 184

Comunicarea prin poștă a actelor de procedură

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești, persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel.

(2) În cazul prevăzut la alin.(1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.

TITLUL X CAZIERUL JUDICIAR

ARTICOLUL 185 Comunicarea de înscrisuri și date

(1) Statul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta, care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant.

(2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin.(1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.

ARTICOLUL 186 Transmiterea informațiilor

(1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar. Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an.

(2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român.

(3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin.(1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.

ARTICOLUL 187 Autoritatea judiciară română competentă

(1) Informațiile la care se referă art.186 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției.

(2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ministerului Administrației și Internelor, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la

recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.

TITLUL XI DISPOZIȚII FINALE

ARTICOLUL 188

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

- a) Legea nr.296/2001 privind extrădarea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.326 din 18 iunie 2001;
- b) Legea nr.704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.807 din 17 decembrie 2001;
- c) Legea nr.756/2001 asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.2 din 4 ianuarie 2002;
- c) Ordonanța Guvernului nr.69/1999 pentru facilitarea aplicării convențiilor internaționale în materie de transfer al persoanelor condamnate, la care România este parte, în privința predării-preluării condamnaților, aprobată prin Legea nr.113/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.415 din 30 august 1999;
- d) art.519 – 521 din Secțiunea a III-a a Capitolului VI al Titlului IV din Partea Specială a Codului de procedură penală;
- e) orice alte dispoziții contrare.

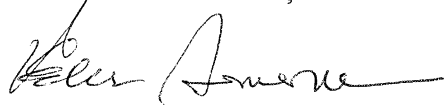
ARTICOLUL 189

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția Titlului III, care va intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

(2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile Titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București, 28 iunie 2004
Nr302

Mandat european de arestare

Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă.

Solicit arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau unei măsuri de siguranță privative de libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei urmărite:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul):

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

.....

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana urmărită (dacă sunt cunoscute):

.....

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

.....

Fotografia și amprente digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare

1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă:

.....

Tipul:

Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:

.....

.....

Referința:

c) Indicații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:

.....

2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:

.....

Pedeapsa care rămâne de executat:

.....

.....

d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judecătorești în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată:

- Persoana despre care este vorba a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă

- Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat):

Precizarea garanțiilor juridice:

.....

e) Infracțiunea (infracțiunile):

Prezentul mandat se referă la un total de infracțiune/infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care s-a / s-au comis infracțiunea / infracțiunile, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei urmărite:

.....

.....

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii sau infracțiunilor și dispoziția legală sau codul aplicabil:

.....

.....

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare dacă este vorba de una sau de mai multe dintre următoarele infracțiuni, sancționată în statul membru emitent cu o pedeapsă de cel puțin trei ani, așa cum sunt definite în dreptul statului membru

emitent:

- ☐ apartenența la un grup infracțional organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
- ☐ traficul de migranți;
- ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- ☐ infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
- ☐ infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și a altor materii radioactive;
- ☐ infracțiuni de corupție, infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiuni în legătură directă cu infracțiunile de corupție și infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- ☐ spălarea banilor;
- ☐ falsificare de monedă și alte valori, falsificare de valori străine, inclusiv falsificarea monedei euro;
- ☐ infracțiuni săvârșite prin intermediul rețelilor și sistemelor informatice sau de comunicații;
- ☐ infracțiuni împotriva mediului înconjurător, inclusiv traficul ilegal al speciilor animale protejate și al speciilor și varietăților vegetale protejate;
- ☐ ajutorul la intrarea și șederea în situații ilegale;
- ☐ omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă;
- ☐ traficul de țesuturi sau organe umane;
- ☐ lipsirea de libertate în mod ilegal, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă;
- ☐ rasismul și xenofobia,
- ☐ tâlhăria și pirateria;

- ☐ trafic ilegal de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ înșelăciune;
- ☐ deturnare de fonduri;
- ☐ infracțiuni contra proprietății intelectuale;
- ☐ înșelăciunea cu privire la calitatea mărfurilor;
- ☐ fals material în înscrisuri oficiale, fals intelectual și uz de fals;
- ☐ trafic ilegal de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ sclavie;
- ☐ distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public;
- ☐ infracțiuni pentru care competența de judecată aparține Curții Penale Internaționale;
- ☐ sechestrare de aeronave și vapoare;
- ☐ sabotaj.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor altele decât cele enumerate la punctul I:

.....

f) Alte circumstanțe privind fapta sau persoana învinutului/inculpatului (informație facultativă):

(N.B. Se pot include observații asupra extrateritorialității, suspendării termenelor de prescripției)

.....

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.

Prezentul mandat se referă de asemenea la remiterea obiectelor aflate în posesia persoanei urmărite pentru săvârșirea infracțiunii:

Descrierea și localizarea obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

.....
.....

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață:

- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a cel puțin 20 de ani din pedeapsa aplicată,
- și/sau
- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, ce pot determina neexecutarea pedepsei.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat:

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția:

Referința dosarului:

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

.....

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor de arestare europene:

Numele autorității centrale.

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele)

.....

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora:

.....

Numele:

Funcția:

Data:

Timbru oficial (dacă există)